

Ν. ΣΟΥΣ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Πανᾶ. — Γεωργίου Ὀρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

Ἡ Ροζίνα προηγέτο αὐτοῦ. (Σελ. 753).

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

«Έχει τὰ ἐλαττώματά του ὁ πτωχὸς ἱερεὺς. Πίνει ὡς κωδωνοκρούστης καὶ κλπνίζει ὡς θερμάστρα, ἀλλ' οἷος ἀξιοπρεπῆς ἀνθρώπος κατὰ βάθος καὶ ὅποια τιμιότης. Αὐτὸς ἀπολαμβάνει τῆς ἐμπιστοσύνης μου. Μοὶ δίδει πληροφορίας περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ποιμνίου του. Ἐχω ἐκεῖ, μὴ λογιζομένην τὴν Κερανδάλ, πολυάριθμον πελατεῖαν καταγομένην ἐκ τοῦ μακαρίτου Ἰώβ».

Σχεδιάσμα σωρέας ρακενδοῦτων.

«Δὲν ἀφίνω νὰ λείψῃ τι ἐξ αὐτῆς πιστευσόν με. Ἐκεῖνο, ὅπερ μ' ἐκπλήττει, εἶναι ὅτι ὑπάρχουσι πένητες εἰς τοὺς ἀγρούς, ὅταν δύναται τις μὲ μικρὰς θυσίας νὰ παράσχῃ τὴν ἀνεσιν εἰς ὄλον αὐτὸν τὸν μικρόκοσμον.

«Ὁ ἱερεὺς ἐδέχθη τὴν πολύτιμον παρακαταθήκην, ἧς ἀγνοεῖ ἀπολύτως τὴν φύσιν. Ἰδὼν ἐν τούτοις τὴν ἐπιγραφὴν, ἐγένετο σύννοος. Μὲ ἠτένισε διὰ πατρικοῦ βλέμματος :

«— Σκέπτεσαι λοιπὸν ν' ἀποθάνῃς, τέκνον μου ; μὲ ἠρώτησεν.

«— Ὅχι.

«— Λοιπὸν, διατί αὐτὴ ἡ φροντίς ;

«— Τίς ἐγγυᾶται διὰ τὸ μέλλον ;

«— Εἶν' ἀληθές. Κεῖται εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Κυρίου.

«Ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν, εἶτα δὲ προσέθηκε :

«— Ἀφοῦ τὸ θέλεις, θὰ κρύψω τὸ ἔγγραφο εἰς ἀσφαλὲς μέρος, δεσποινίς.

«— Εἶναι σπουδαῖον ἔχετε τὸ ὑπ' ὄψιν σας.

«— Ἔσο ἡσυχός.

«Προσέθηκα εἰς τὴν διαθήκην διὰ τὸν κόπον του εἰσὸδῆμα χιλίων πεντακοσίων λιβρῶν».

Σχεδιάσμα σωροῦ λουδοβικέων.

«Προσπάθησε νὰ ἐνοήσῃς οἷαν εὐπορίαν δύναται νὰ φέρωσι χίλια πεντακόσια φράγκα ἰσοθίως εἰς ἱερέα ζῶντα εἰς τὰ βάθη τοῦ Μορβιάν· δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃς.

«Τέλος ἐγένετο ἄς μὴ σκεπτόμεθα πλέον. Θὰ ἀσχοληθῶ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας μὲ τὴν ιδέαν σου. Εἶναι ἐξαισία. Πῶς δὲν μοὶ ἐπῆλθε τοιαύτη !

«Θὰ δωρῶσιν διακόσια πλέθρα. Εὐκόλως θὰ τὰ ἀγοράσω πέριξ τοῦ Πενοῆ. Θὰ

κοστίσωσιν ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων καὶ θὰ προσέσω ἑτέρας ἑκατὸν χιλιάδας διὰ προῖκα τῆς Ἀγνῆς.

«Ἄν ὁ πατὴρ μου ἔπραττε τοῦτο, θὰ εἶχομεν νῦν φίλους τοὺς συγγενεῖς τούτους, ὧν ἡ καρδιά θὰ ἦναι πλήρης χολῆς καὶ μίσους ἐναντίον μας. Δὲν εἶναι συγγνωστέοι ;

«Ἐπανερχομένη ἐκ Πενοῆ, συνήτησα τὸν λοχαγὸν τῶν δραγόνων δ' Ἐστρέλ, τὸν ὁποῖον γνωρίζεις».

Σχεδιάσμα δραγόνου, οὐ ὁ ἵππος εἶχε τὸ ὕψος ζῦφου τῆς ἀποκαλύψεως.

«Μεταβαίνει συχνάκις εἰς Πενοῆ ἀπὸ τινος χρόνου. Πόσον φιλάρεσκοι εἶναι αὐτοὶ οἱ στρατιωτικοί ! Τῷ ἤρσεν ἡ Ἀγνὴ καὶ διὰ τοῦτο οἱ συχνοὶ ἐκεῖ περίπατοί του».

Σχεδιάσμα ἐρωτευμένου, προσφέροντος τὰς προσφοράς αὐτοῦ τῷ εἰδῶλῳ του.

«Ἐλπίζω ὅτι θὰ γείνη καταγέλαστος. Ἄλλως ἀγνοῶ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἔπαυλιν, χωρὶς νὰ ἀναρριχηθῆ διὰ τῶν τοίχων. Ἄλλως τε εἶναι καὶ ὁ φύλαξ κύων, ὅστις εἶναι ἀρκετὰ ἐπιφοβός».

Σχεδιάσμα μολοσοῦ.

«Μοὶ εἶπον, ὅτι ἰχνογραφεῖ τὸ Πενοῆ, ὅπερ τῷ φαίνεται λίαν περιεργόν. Μοὶ ἔδειξεν ἰχνογραφήματά τινα λίαν ἐπιτυχῆ ἀληθῶς.

«— Δὲν φαίνεται ζωηρὸν τὸ τοπίον, τῷ παρετήρησα.

«— Τί θὰ ἐθέτετε ὑμεῖς ;

«— Δὲν γνωρίζω. Ἴσως κεφαλὴν κορασίδος εἰς τι παράθυρον.

«Μοὶ ἀπήντησε, χωρὶς ποσῶς νὰ ταραχθῆ,

«— Θὰ τὸ σκεφθῶ. Ἐχετε δίκαιον.

«Ἐνῷ διηρχόμεθα πάροδόν τινα, ὁ εἰς τῶν τριῶν ἀδελφῶν, ὁ Ἰάκωβος Κερανδάλ, ὅστις, ἀγριός ὢν πολλάκις, μοὶ ἐμπνέει τρόμον, διήλθεν ἐνώπιον ἡμῶν.

«Ἀγνοῶ εἰς ποῖον διηυθύνετο τὸ βλέμμα, ὅπερ ὑπόδρα ἔρριψεν ἐφ' ἡμῶν. Θέλω νὰ πιστεύσω ὅτι ἦτο διὰ τὸν σύντροφόν μου, ὅστις ἠννόησε τὰς ἐπισκέψεις εἰς τὰ πέριξ.

«Τὸ βλέμμα ἐκεῖνο μοὶ ἐπροξένησε ρίγος.

«Ὁ δ' Ἐστρέλ ἔτυψε τὸ μέτωπον :

«— Πότε λοιπὸν εἶδα αὐτὸ τὸ πρόσωπον ; ἀνέκραξε. Δὲν κατορθώνω νὰ ἐνθυμηθῶ.

«Καὶ αἴφνης :

«— Ἐνθυμοῦμαι. Κατὰ τὸν πόλεμον.

«— Εἰς ποῖον μέρος ; ἠρώτησα.

«— Εἰς τὸ Ἔστ. Ἦμην δεκαεννέα ἐτῶν. Μὰς ἔλαβον ἐκ τοῦ σχολείου καὶ ὑπηρέτησα ὡς ὑπασπιστής τοῦ στρατηγοῦ δ' Ὀρβιλιέρ, ὅστις διώκει τὴν ταξιαρχίαν, εἰς τὴν ὅποιαν εὐρίσκετο ὁ πατὴρ σας.

«Ἡ φωνὴ του εἶχε καταστῆ σοβαρά. Μὲ ἠτένιζε παραδόξως.

«— Τί σκέπτεσθε ; τὸν ἠρώτησα.

«— Τίποτε.

«Καὶ ὡς εἰ ἤθελε ν' ἀλλάξῃ θέμα ὀμιλίας :

«— Ἦσαν τόσῳ θλιβεραὶ αἱ περιστάσεις ἐκεῖναι, ὥστε καὶ ἡ ἀνάμνησις φέρεται μελαγχολίαν.

«Ἦθελα νὰ τὸν ἐρωτήσω, ἀλλ' ὁ κόμης καὶ ὁ Μάξιμος δὲ Πρέλ ἤρχοντο καλπάζοντες.

«— Σὰς ἐζητοῦμεν, εἶπεν ὁ κόμης.

«Ὁ μαρκήσιος δὲ Πρέλ εἶναι λίαν πνευματώδης, ἀλλὰ σαρκαστικὸς καὶ εἰρων.

«Περιεπατήσαμεν πολλάκις ὁμοῦ εἰς τὸ ἄλσος ἀπὸ τῆς ἀφιξέως του.

«Εἶναι παράδοξος χαρακτήρ. Δὲν πιστεύει οὔτε εἰς τὸν Θεόν, τὸν ὁποῖον δὲν εἶδεν, ὡς λέγει, οὔτε εἰς τὸν διάβολον, οὔτε, ὡς πιστεύω, εἰς τὸν διαρκῆ καὶ σταθερὸν ἔρωτα.

«Νομίζει τις ὅτι προσπαθεῖ νὰ μὲ κάμῃ νὰ μισήσω τοὺς ἀνδρας τῆς τάξεώς του.

«— Ὅλοι εἰμεθα οἱ αὐτοί, μοὶ εἶπε χθές. Εἰς τοῦτο ἐπιδρᾷ ὁ ἀήρ τῶν λεσχῶν, τῶν θεάτρων καὶ τῶν βουλευθῶντων.

«Τὸν ἠρώτησα περὶ τοῦ φίλου του.

«Ἰδοὺ τί μοὶ ἀπήντησε μετὰ μυρίων διαβεβαιώσεων ἀφοσιώσεως :

«— Μὴ μ' ἐρωτᾶτε. Εἶμαι τόσον ὑποχονδριακὸς καὶμισάνθρωπος, ὥστε θὰ ἐκακολόγουν καὶ ἐμὲ αὐτόν. Ὁ δ' Ἀμβαρὲς εἶναι φίλος μου ἐκ παιδικῆς ἡλικίας. Αἱ περὶ αὐτοῦ πληροφορίαι μου ἐπομένως δὲν θὰ ἔχωσι μεγάλην σημασίαν.

«Οὐδὲν λογικώτερον.

«Ὁ κόμης φέρεται μετὰ πολλῆς λεπτότητος πρὸς ἐμέ.

«Χθὲς μοὶ ἐφάνη ὀλίγον σκυθρωπὸς μετὰ τὸν περίπατόν μου, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ὁποίου ἐστηριζόμην εἰς τὸν βραχίονα τοῦ δὲ Πρέλ».

Σχεδιάσμα ἀνδρὸς βεβουλισμένου εἰς πικρὰς σκέψεις.

«— Τί ἔχετε ; τὸν ἠρώτησα.

«— Φοβοῦμαι ὅτι δὲν ἀρέσω εἰς ὑμᾶς.

«— Διατί σκέπτεσθε τοῦτο ;

«— Οὔτε ἐγὼ γνωρίζω. Ἡ ζωὴ μου εἶναι εἰς τὰς χεῖρας σας, ἡ δὲ λέξις, ἡ ὅποια θὰ ἐξέλθῃ τῶν χειλέων σας θὰ εἶναι αἰτία ἀτελευτήτου χαρᾶς ἢ ἀπόφασιν θανάτου.

«— Θανάτου, ἀνέκραξα. Εἶναι λοιπὸν τόσῳ σπουδαῖον τὸ πρᾶγμα ;

«Ἡ νύξ ἐπήρχετο.

«Εἶμεθα εἰς τινὰ δενδροστοιχίαν μόνοι. Μακρόθεν ὁ πύργος ἐφωτίζετο.

«Ὁ ἦχος τῆς φωνῆς του μὲ συνεκίνησε διὰ πρώτην φοράν».

Σχεδιάσμα γελοίου ἡλιθίου ἐν ἱκετευτικῇ στάσει εἰς τοὺς πόδας δεσποινίδος ἀποστρεφούσης μετὰ καταφρονήσεως τὴν κεφαλὴν.

«Ἐν τούτοις δὲν τὸν ἀγαπᾷ. Οὐδὲν μὲ ἐλκύει πρὸς αὐτόν.

«Μετὰ μικρὰν σιγὴν εἶπον αὐτῷ μνημονικῶς :

«— Εἰσθε εἰλικρινῆς ; Ἀληθῶς ; Πρέπει νὰ σας πιστεύσω ;

«Ἡ εἶναι δεξιότατος κωμωδὸς ἢ ἀληθῶς μὲ ἐρωτεύεται σφοδρῶς, διότι ἀφῆκε

κραυγήν, ἥτις μὲ συνεκίνησε. Ἦτο ἀληθῶς κραυγὴ ἀπελπισίας.

«Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὰς συμβουλὰς σου. Ἴσως ἀνευ αὐτῶν θὰ προέβαινον εἰς ὑπόσχεσιν. Ὄμιλησε μετὰ ζωηρότητος ἐπὶ ἐν τέταρτον ὥρας».

Σχεδίασμα ὑπερμεγέθους στόματος, ἀπὸ τοῦ οὐοῦ ἐξέρχεται ἀτελεύτητος ταινία χάρτου.

«Ἐφαινόμην μὴ ἀκούουσα. Διὰ τοῦ μαστιγίου μου ἀπέκοπτα μικροὺς κλάδους τῶν πτελεῶν.

«Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἐκ τοῦ χειμάρρου ἐκείνου τῆς εὐγλωττίας εἰμὴ τοὺς ὄρκους καὶ τὰς διαβεβαιώσεις τρυφερότητος, ἃς δύνασαι ν' ἀναγνώσῃς εἰς πᾶν μυθιστόρημα.

«— Μοὶ ὑπεσχέθητε νὰ λάβετε μίαν ἀπόφασιν, μοὶ εἶπε καταλήγων. Πότε θὰ μοὶ ἀπαντήσετε; Φλέγομαι ἐπὶ ἀνημμένων ἀνθρώπων, δὲν τὸ ἐννοεῖτε; Νὰ ἦμαι τόσο πλεσίον σας, νὰ σὰς βλέπω καθ' ἐκάστην, νὰ σὰς ὀμιλῶ, νὰ σὰς λατρεύω, ὡς σὰς λατρεύω, εἶναι ὡς νὰ καίωμαι· δὲν μὲ εὐσπλαγχνίζετε;

«— Ἐχει καλῶς, ἀπήνησα. Θὰ σὰς ἀπαλλάξω αὐτοῦ τοῦ μαρτυρίου μετ' ὀλίγας ἡμέρας. Ἄφετέ με νὰ σκεφθῶ ἐπ' ὀλίγον ἔτι.

«— Εἰρωνεύεσθε πάντοτε.

«Ἦθελον νὰ διαμαρτυρηθῶ, ὅτε ἐνόμισα ὅτι ἦκουσα ἐλαφρὸν κρότον πλεσίον μας.

«Ἐύτυχῆς ἀντιπερισπασμός.

«— Ἄς ἐπανέλθωμεν, τῶ εἶπον, εἶναι πλέον νύξ.

«Καὶ ἀπεμακρύνθη σστηριζομένη εἰς τὸν βραχίονά του.

«Ἐπέζε τὸν ἰδικόν μου πλέον τοῦ δέοντος. Εἶχον ἐν τούτοις ἀνακτήσει τὴν προτέραν ἡμερίαν μου, ἣν ἀπόλεσα διὰ τινὰς μόνον στιγμάς.

«Ὅσῳ περισσότερον σπουδάζω αὐτὸν τόσο μᾶλλον βλέπω ὅτι ἔχει πραγματικὰ προσόντα, ὅτι εἶναι εὐγενής, ἀνθρώπος τοῦ κόσμου μέχρις ὀνύχων, μὲ καλὰς ἀρχάς. Ἀτομικῶς οὐδὲν τὸ ἰδιάζον παρουσιάζει ὁμοιάζει πρὸς ὅλα τὰ μέλη τοῦ ἱπποδρομίου, οἵτινες ἔχουσι τριάκοντα ἐτῶν ἡλικίαν, καλὸν ρέκτην καὶ πνεῦμα καλλιεργημένον. Φαίνεται πολλῶν γνώστης καὶ ἀρκούντως εὐφύης.

«Ἐξ ὄλων τῶν εὐρισκομένων ἐνταῦθα βεβαίως εἰς αὐτὸν θὰ εἶχον πλειοτέραν ἐμπιστοσύνην, ὅχι διότι ὁ φίλος αὐτοῦ Μαξιμος μοὶ ἀπαρέσκει, ἀλλ' ἡ εἰρωνεία του μὲ ἀποθαρρύνει. Ἐν τούτοις μοὶ φαίνεται ὅτι εἶναι σὺνενοημένον.

«Φοβοῦμαι ἐν τούτοις μήπως ἐγὼ ἔχω ἀκουσίως ἐλαττώματα χαρακτῆρος, τὰ ὁποῖα πραγματικῶς δὲν ἔχω.

«Μήπως ὁ ἔρωσ τυφλώνει ἐπὶ τοσοῦτον. Ὡστε νὰ μεταβάλλῃ τὰ ἐλαττώματα προσφιλοῦς προσώπου εἰς ἀρετάς;

Ἐνταῦθα, μετὰ τῶν γραμμῶν, σχεδίασμα νευροπάτου ἔχοντος δεδεμένους τοὺς ὀφθαλμούς.

«Ἐνῶ ἀνηρχόμεθα τὴν κλίμακα μὲ καθικέτευσε νὰ τῶ ὑποσχέθῃ ὅτι θὰ ἐπι-

σκεφθῶμεν οἱ δύο μόνοι τὸν πύργον τοῦ Ἐλβέν, τὸ περιεργότερον μνημεῖον ἐνταῦθα».

Σχεδίασμα τοῦ γηραιῦ πύργου τοῦ Ἐλβέν.

«Ἡ ἐκδρομὴ ἔσεται ἀρκούντως ρωμαντικὴ, θὰ λάβω ὅμως τὴν ἀπόφασίν μου.

«Τὸ δεῖπνον ὑπῆρξε φαιδρὸν.

«Δὲν ἀναγνώριζω πλέον τὴν μονὴν μου Σαιν-Ζιλδάς. Ἦδη ἐπικρατεῖ ἐνταῦθα εὐθυμία, χαρὰ καὶ ζωηρότης, ἣν οὐδέποτε ἄλλοτε εἶδον.

«Ἡ παιδαγωγός μου εἶναι ἐμπλεὺς χαρᾶς».

Σχεδίασμα τῆς δεσποινίδος Ναθαλίας ἐν ἡλίῳ.

«Ὁ στρατηγὸς γίνεται καθ' ἐκάστην νεώτερος κατὰ πέντε ἔτη.

«Ἡ ὑποκόμησσα Βουλὸτ, ἡ κυρία δὲ Ρεβίλ, χαριεντίζονται μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Πρέλ. Φιλωνεκουσί καὶ λατρεύονται. Δὲν θὰ ἐκπλαγῶ, ἂν ἀποφασίσωσι νὰ νυμφευθῶσιν. Ἀληθῶς δὲ συμφωνοῦσι καὶ κατὰ τὴν περιουσίαν καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ κατὰ τὰ ἄτομα αὐτῶν.

«Ἡ βαρὼν δὲ Φοντραίλ, ἥτις εὐρέθη μεμονωμένη, ἔνεκα τῶν ἐκδρομῶν τοῦ λοχαγοῦ τῶν δραγόνων, ἔκρινε καλλίτερον νὰ συνδιαλεχθῇ πρὸς τὸν σύζυγόν της. Εἶναι χαριέστατοι μὲ τὰς ἐρωτοτροπίας των.

«Ἐπειδὴ ὁ Βινίκ με εἰδοποίησεν ὅτι αἱ ἀπουσίαι τοῦ δ' Ἐστρέλ καθίστανται ὀλον ἐν συχνοτέραι, ὅτι δὲ πρὸ δύο ἡμερῶν ἐπεχείρησε νυκτερικὴν ἐκδρομὴν, ἣς μαντεύω τὸν σκοπὸν, ἔκρινα καλὸν νὰ εἶπω δύο λέξεις, ἀρκούντως ἄλλως τε αἰνιγματώδεις, τῶ φίλῳ μου Κορεντίνῳ, ὃν συχνότατα συναντῶ καθ' ὁδόν.

«Φαίνεται ὅτι μαντεύει τὸν σκοπὸν τῶν περιπάτων μου καὶ ὅτι ἀστῆρ τις τῶ δεικνύει τὰς ἀτραπούς, ἃς πρέπει ν' ἀκολουθήσῃ διὰ νὰ μὲ συναντήσῃ.

«Πλαγίως ἐπίσης εἰδοποίησα τὸν ἐρωτόληπτον ἀξιωματικὸν διὰ τὸν κίνδυνον, εἰς ὃν ἐκτίθεται μεταβαίνων συχνάκις πρὸς τὸ Πενοῒ».

Σχεδίασμα πυροβολαρχίας μετὰ τῶν πυροβολητῶν παρατεταγμένων κατὰ μεμονωμένον περιπατητοῦ.

«Ἄν ἐγνώριζες καλλίτερον αὐτὸν τὸν Κορεντίνον, Βέρθα μου, θὰ ἤννοεις ὅτι δὲν εἶναι δύσκολον νὰ μεταβληθῇ εἰς τέλειον εὐγενῆ.

«Διὰ πρώτην φοράν, πρό τινος χρόνου, ἔσχον συνέντευξιν μετ' αὐτοῦ ὑπὸ τὸν κυανοῦν οὐρανόν, ἀνευ ἄλλων μαρτύρων πλὴν τῶν βράχων καὶ τῶν πτηνῶν.

«Τῶ ὀμίλησα ὡς φίλη καὶ συγγενῆς.

«Ἄν ἐβλεπες αὐτὸν τὸν ἐξάριστον ἄγγριον, ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ οὐοῦ διεγράφετο, ἐν ἀρχῇ τῆς συνεντεύξεώς μας, σοβαρὰ ὑπερηφάνεια, νὰ μεταβάλληται καὶ νὰ θερμαίνεται ἐκ τῆς θερμότητος τῶν λόγων μου, θὰ ἤννοεις πόσον ἔχω δίκαιον κρίνουσα αὐτὸν τόσο εὐμενῶς.

«Σήμερον τὴν πρωίαν τὸν ἤλεγξα διὰ τὴν ἀμάθειάν του.

«Ἦθελαι νὰ τον δοκιμάσω, διότι πολλὰκις μ' ἐκπλήσσει διὰ τῆς ὑπομονῆς του καὶ τῆς εὐθύτητος τῶν κρίσεών του.

«Ἀνέγνωσεν ὀλίγιστα βιβλία, ἐνθυμεῖται ὅμως πλειότερα τῶν ὄσων ἐνθυμοῦνται πολλοὶ τῶν σοφῶν, οἵτινες τὴν νεότητά των διήνυσαν ἐν τοῖς σχολείοις.

«— Ὑπάρχει ἐν μέγα βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἀνέγνωσα, καὶ τὸ ὁποῖον πολλοὶ τῶν εὐγενῶν δὲν εἰδέουσι, μοὶ ἀπήνητησε. Εἶναι τὸ βιβλίον τῆς φύσεως. Ἐκεῖ ὅλα τὰ μανθάνει τις.

«Τότε δὲ ἐν γλώσση, ἣν ἡ γραφίς μου δὲν δύναται νὰ παραστήσῃ, μοὶ ἐξήγησε τὴν ποιῆσιν τῶν μεμακρυσμένων δασῶν, τὸν εἰς τὰ δένδρα ψίθυρον τοῦ ἀνέμου, τὰ παράπονα τῶν ψυχῶν τῶν θνητῶν ἐν τῇ καταιγίδι, τὸν ἔρωτα, ὅστις ριζοῦται ἐν ἡμῖν δι' ἐνὸς βλέμματος, τὸ ἄσμα τῆς ἀηδόνος κατὰ τὰς ὡραίας θερινὰς νύκτας.

«Ἀνέγνωσε καὶ τὸν Σαίξπηρ, φιλάτη μου! Ὅλον τὸ πνεῦμα τῆς Βρεττανίας ἐνεσαρκώθη ἐν αὐτῷ.

«Ἐξεφράζετο ἀπλῶς, ἀλλ' οὐδὲν ὑψηλότερον καὶ εὐγενέστερον τῶν σκέψεών του.

«— Ἀληθῶς, εἶπε καταλήγων, εἶμαι πολὺ ἀμαθῆς. Γνωρίζω ὀλίγα λατινικὰ καὶ ποσῶς τὰ ἑλληνικὰ. Μοὶ εἶπον ὅμως ὅτι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι τὰ μανθάνουν τὰ λησμονοῦν μετὰ ἕξ μῆνας.

«Καὶ μετ' ὕφους ὑποταγῆς, ἥτις μοὶ ἀπέσπασεν ἀδιόρατον δάκρυ:

«— Καικιλία, προσέθηκε, θέλεις νὰ μάθω ὅλα αὐτὰ; Σοὶ ὀμνύω ὅτι θὰ τὰ γνωρίζω ταχέως.

«Ἴδου ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων. Παράδοξος τῇ ἀληθείᾳ!

«Πλὴν εἰς τὸν ἀνθρώπον αὐτὸν εὕρισκω ἄρρητον εὐδαιμονίαν καὶ εὐχαρίστησιν!

«Εἶναι πλέον τοῦ μεσονυκτίου, φιλάτη μου.

«Κλείω τὴν μακρὰν ἐπιστολήν μου ταύτην, τὴν πλήρη σχεδισμάτων καὶ εἰκότων, ὡς προσευχητῆρια τῶν προγόνων μας.

«Εὐχαριστῶ διὰ τὰς συμβουλὰς σου. Γράψον μοι. Σὺ μόνον μὲ ἀγαπᾶς ἀληθῶς καὶ εἰς σὲ μόνον ἔχω ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην.

«Σὲ φιλῶ τρυφερῶς· ἐπίσης δὲ μετὰ σοῦ καὶ τὴν μικρὰν ξανθοῦλάν σου.

«Καικιλία.

«Υ. Γ. Τὰς προσηρήσεις μου εἰς τὸν φοῖνικα τῶν συζύγων!

[Ἐπεταί συνέχεια].

*Κ

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Τὰ ὡραιότερα τραγουδάκια ἀπ' ὅλα, ἀπ' ὅσα τραγουδοῦν τὸ ὄροσ, μόνον εἰς τὴν ἀγκῶδη καὶ καλλιτεχνικωτάτην συλλογὴν τοῦ φίλου κ. Τσακιάνου, εἶμπορεὶ νὰ τὰ εὕρῃ κανεὶς. Καὶ μάλιστα ἐκεῖνο τὸ γλυκὸ, τὸ περιπαθῆς, τὸ τραγουδάκι τῆς ἐποχῆς, ποῦ ὅπου νὰ κάμῃς, νύκτα καὶ ἡμέρα, ἀντῆχεϊ ἀρμονικώτατο τό:

«Ἄχ! πῶς ἔμπορεῖς καὶ ἀλλάξεις τὴν καρδιά σου; μάθε κι' ἐμένα γι' ἄλλη νὰ ποῦθαι».

Τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίνης» διὰ νὰ τὰ καταστήσῃ ἀκόμη δημοτικώτερα τὰ *Ποιήματα* τοῦ κ. Τσακιάνου, καὶ νὰ εἰμπορεῖ νὰ τὰ ἀποκτήσῃ καὶ ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου δὲν περισεύουν χρήματα δι' ἀγορὰν βιβλίων, ὑπέβασε τὴν τιμὴν των, ἀπὸ δραχ. 4 εἰς δραχ. 1,50 μόνον.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

II'

Μόλις τὸν εἶδα... ἔτρεξα νὰ τὸν σφάξω...
 Ἐμπήξα τὸ σπαθὶ μου... τὴν ἔπληξα πάλε...
 Ἐφτά φοραὶς, τὴ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη...
 Εἰς τὴν καρδιά του, ποῦ ἔτρεμε ἀπ' τὸ φόβο...
 Ἀλλὰ ποῦ νὰ χορτάσῃ ἡ ἄγρια δίψα,
 Ποῦ τόσα χρόνια εἶχα...

(ΟΡΕΣΤΗΣ, τραγωδία).

Σκότος τοῦ ἔθου! . . .

Οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον νέφος ἐφωτίζετο
 ὑπὸ τῆς σελήνης. . .

Οὐδεὶς ἀστὴρ ἔλαμπε τρέμων!

Θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι τὸ στερέωμα ἐσβέ-
 σθη, καὶ τὰ λυσώδη τῆς θαλάσσης κύ-
 ματα ἐθρήνουν τὸν θάνατόν του.

Ἡ γαλέρα, ἣς ἐπέβαινε Κάρολος ὁ Ἀν-
 δεγαυός, ἐφέρετο τῆδε κῆκεῖσε ὑπὸ τῆς
 ὀρμῆς τῶν κυμάτων, ἀνευ διευθύνσεως, ἐν
 μέσῳ φρικαλέου σκότους, ὡς σῶμα ἐξα-
 κοντισθὲν εἰς τὴν ἄβυσσον.

Πανταχοῦ τρόμος.

Ὁ Κάρολος ἔστενε καταβεβλημένος,
 ὡς ὁ ἔσχατος τῶν ἐπὶ τῆς γαλέρας, διότι
 ἡ ζωὴ εἶναι προσφιλὴς καὶ εἰς τοὺς φέ-
 ροντας σκῆπτρον, ἐπίσης καὶ εἰς τοὺς χει-
 ριζομένους τὴν κόπην, — μὴ ὑπαρχούσης
 ἰσως μεταξὺ αὐτῶν ἐτέρας διαφορᾶς, ἢ
 τῆς τοῦ ὄργανου, ὅπερ φέρουσιν ἐν τῇ
 χειρί. — Καὶ ἄλλος μὲν ὠρύετο, ἄλλος
 εἰσίγα, ἄλλος ἐδέετο καὶ ἄλλος ἐβλασφή-
 μει. — Οἱ ἅγιοι εὐρίσκονται πολλακίς ἐν
 τῇ ἀνάγκῃ νὰ μένωσιν ἀδρανεῖς, προκει-
 μένου νὰ σώσῃσι πλοῖόν τι, διότι τὸ ἡ-
 μισυ τοῦ πληρώματος τοὺς ἐπικαλεῖται,
 καὶ τὸ ἕτερον ἡμισυ τοὺς βλασφημεῖ. . .
 καὶ ἐνῶ εὐρίσκονται ἐν τῇ ἀμφιβολίᾳ
 ποῖον τῶν δύο μερῶν θὰ ὑπερισχύσῃ, ἀλ-
 φωνῆς κῆμα τι καταθυθίζει τὸ πλοῖον καὶ
 λύει τὸ ζήτημα, — ὅπερ δὲν θὰ συνέβαινε
 βεβαίως, ἂν πάντες ἐκ συμφώνου ἐδέοντο
 ἐπικαλούμενοι βοήθειαν, ἥτις οὐδέποτε
 καθυστερεῖ. — Ὁ πηδαλιούχος, ὅστις ἀν-
 τικαθίστα τὸν κυβερνήτην, καταβεβλη-
 μένον ἐκ τε τοῦ φόβου καὶ τοῦ οἴνου, ἰδὼν
 τὴν κοινὴν ἀθυμίαν, ἔκραζεν ἀπὸ τῆς
 πρῶμνης:

— Ἐμπρὸς τὰ κουπιὰ . . . μάστετε τὰ
 πανιά, ἂν θέλετε νὰ σωθῆτε. . . Γρήγορα,
 ὅσον εἶναι ἀκόμη καιρὸς. . . διότι ἡ γῆ δὲν
 εἶναι μακρὰν καὶ θὰ χαθοῦμε ὅλοι.

Ἐκ τῶν λόγων ταύτων, ἐνοήθησαν μό-
 νοι οἱ τελευταῖοι, οἵτινες ἤρμολον εἰς τὴν
 θέσιν τοῦ πλοίου: ἡ γῆ δὲν εἶναι μακρὰν
 καὶ θὰ χαθοῦμε ὅλοι. . . Ὡστε ἐπήλθεν ἀ-
 ποτέλεσμα ἐναντίον ἐκείνου, ὃ ἐπέδωκεν
 ὁ εἰπὼν αὐτούς.

Θὰ χαθοῦμεν . . . ἔλεγεν ὁ εἰς πρὸς τὸν
 ἕτερον καὶ πάντες ἐκλινον τὴν κεφαλὴν,
 πελιδνοὶ ἐκ τοῦ φόβου.

Ὁ κυβερνήτης, ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ
 ὁποῦ ὁ φόβος δὲν ἐξεδηλοῦτο, ὡς ἐπὶ
 τῶν ἄλλων, διὰ τῆς ὠχρότητος, ἀλλὰ διὰ
 τινος χρώματος μεταξὺ τοῦ ἰώδους καὶ
 τοῦ μέλανος, ἠσχολεῖτο κρατῶν διὰ ἀμ-
 φοτέρων τῶν χειρῶν δύο πῆλινα ἀγγεῖα,
 ὅπως μὴ συγκρουσθέντα ἐκ τῶν φοβερῶν
 ἐκείνων τινάγματων τοῦ πλοίου ἤθελον
 θραυσθῆ, καὶ ἐκραύγαζε δι' ὅλης τῆς δυ-
 νάμεως τῶν πνευμόνων του:

— Γαρμπή! γαρμπή! . . . ἔτσι φέρνεσαι
 μὲ τοὺς παλαιούς σου φίλους; Εἶναι τώρα
 σαράντα χρόνοι, ὁποῦ συχνάζω ἔς τὸ σπῆτι
 σου, ἀλλὰ ποτε δὲν μοῦ ἐφάνηκες τόσο
 θυμωμένος, σὰν τώρα. Μὴ σὲ ἐπρόσβαλα;
 Μὴν ἐπέρασε μέρα καὶ δὲν ἔπια ἔς τὴν ὑ-
 γειά σου; Καὶ ἔπρεπε νὰ μὲ ντροπιάσῃς
 ἔτσι, ἀκριβῶς τώρα ὁποῦ ὑποσχέθηκα εἰς
 τὸν ἐνδοξότατον κόμητα νὰ τὸν φέρω
 σῶν καὶ ἀβλαβῆ εἰς τὴν Ὀστια; Τί τι-
 νάγματα εἶν' αὐτά; Κύριε, βοήθει ἡμῖν
 . . . τί διαβολοαγέρας! . . . Δὲν θὰ πάψῃς;
 . . . Καὶ ὅταν σπάσῃς αὐτὰ τὰ δύο ἀγγεῖα,
 ὅπου ἀφοῦ ἐγνωρίσθησαν, τώρα τόσα χρό-
 νια, ζοῦν ἀγαπημένα σὰν ἀδελφία, καὶ
 χύσῃς τὸ καλὸ μου κρασί. . . τί στοχάζε-
 σαι πῶς ἐκατῶρθες; . . . Τοῦλάχιστον,
 ἂν μοῦ ἔδινες καιρὸν νὰ τὸ πιῶ. . . Ὑπο-
 μονή! . . . Περιμένει, παρακαλῶ, ἕως αὔ-
 ριον, καὶ ἔπειτα κάμε ὅ,τι θέλεις. . . Κύ-
 ριε εἰς χεῖράς σου παραδίδωμι. . . ἐκράυ-
 γασεν ὁ πτωχὸς κυβερνήτης, ὅτε ἰσχυρὸς
 τινάγμος τοῦ πλοίου ἔρριπεν αὐτὸν ἐπὶ
 τοῦ καταστρώματος καὶ ἔθραυσε τὰ δύο
 ἀγγεῖα, ἅτινα μετὰ τῆς ἀγάπης ἐφύ-
 λαττε. . . Ἰδὼν δὲ χυμένον τὸν οἶνον ἤρ-
 χισε νὰ λέγῃ μετὰ λύσεως: — Ἄ! Γαρμπή
 ἄτιμε καὶ προδότῃ! . . . Τί θέλεις; Νὰ
 πνίξῃς τὸν ἐνδοξότατον Κάρολον; Δὲν εἰ-
 ξεύρεις ὅτι εἶναι ἀπὸ οἰκογενεῖαν παλαιὰν
 ὅσον καὶ ἡ ἰδική σου, καὶ ὅτι εἶναι ὁ εὐ-
 γενέστερος αὐθέντης τῆς χριστιανωσύνης;
 Ἔτσι φέρνουνται μὲ τὸν ἀδελφὸν ἐνὸς βα-
 σιλέως τῆς Γαλλίας; ἐνὸς ἁγίου; ἐνὸς
 προστάτου τῆς ἁγίας ἐκκλησίας; . . . Ἄ!
 ἀγέρα! ἀγέρα! . . . Ἐγίνες καὶ ἐσὺ γι-
 βελλῖνος, εἶσαι μὲ τὸν Μαμφρέδην. . . Ἐ!
 τώρα μεταξὺ μας ἐτελείωσε. . . ἐκόψαμε
 τὴν κλωστή. . . τώρα, καὶ θαύματα ἂν
 κάμῃς, δὲν θὰ σὲ συγχωρήσω ποτέ, διότι
 μοῦ ἔχυσες τὸ κρασί καὶ μὲ ἐκαταδίκασες
 νὰ πεθάνω μέσα ἔς τὸ νερό.

Ὁ πηδαλιούχος, βλέπων ὅτι διὰ τοῦ
 τρόπου τούτου ἔβαινον πρὸς ἀφρευκτον ὀ-
 λεθρον, προσκαλέσας ἕνα τῶν ναυτῶν, εἰς
 ὃν ἐνεπιστεύετο, διέταξεν αὐτὸν νὰ κρα-
 τήσῃ ἐπ' ὀλίγον τὸ πηδάλιον πρὸς τὰ δε-
 ξιά, καὶ ἀπῆλθε πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ
 Καρόλου, τὸν ὁποῖον εὗρε κρατοῦντα τὴν
 κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν καὶ βασανιζόμε-
 νον ὑπὸ τοῦ ἐμέτου.

— Θάρρος! εἶπεν αὐτῷ ὁ Γορέλλος.
 Ἐγέρθητε, δέσποτα, καὶ ἔλθετε νὰ ἐνθαρ-
 ρύνετε τοὺς ἀνθρώπους σας, διότι μὲ αὐ-
 τὸν τὸν τρόπον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σω-
 θῶμεν. Ὁποῖος ἐγκαταλείπει τὸν ἑαυτὸν

του, ἐγκαταλείπεται καὶ ἀπὸ τὸν Χρι-
 στὸν. . . πάντοτε δὲ εἶναι καιρὸς νὰ ἀπο-
 θάνῃ κανεὶς.

Ὁ Κάρολος, αἰσχυνθείς, ἠγέρθη καὶ
 στηριχθείς ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ πηδα-
 λιούχου ἐβάδισεν ὀλίγα βήματα. . . Ἀλλ'
 αἴφνης προσέκρουσεν εἰς σῶμα τι κείμενον
 ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ὥστε,
 ἂν μὴ ὑπεβάσταζεν αὐτὸν ὁ Γορέλλος, θὰ
 ἐπιπτεν ἐπ' αὐτοῦ.

— Ποῖος εἶσαι; ἠρώτησεν ὁ Κάρολος.

— Ὡ! ἐνδοξότατε κόμη. . . ἐγὼ εἶ-
 μαι, ἀπῆντησε θρηνῶν ὁ κυβερνήτης. Τί
 θέλετε; . . . Ὅσον περισσότερον προσπαθῶ
 νὰ σταθῶ εἰς τὰ πόδια μου, τόσον πε-
 ρισσότερον καὶ ὁ ἀγέρας διασκεδάσει νὰ
 μὲ ρίχνῃ χάμου. . . Ὅριστε διασκέδασι!
 . . . Εἰς τὸ ὕστερο ἀπεφάσισα νὰ μένω
 ἔτσι ἐξαπλωμένος. . . καὶ ἔτσι παύουνε ἡ
 ἀστειότητες. . . καὶ βλέπετε, δὲν ἔμεινα
 ἀνεργὸς ἐδῶ. . . ἐπρόσεχα νὰ μὴ σκορ-
 πισθοῦν ἡ προμήθειαι, διότι. . . Πανα-
 γία μου! . . . τί θὰ μᾶς ὠφελοῦσε νὰ γλυ-
 τώσουμε ἀπὸ τὸν ἀγέρα καὶ αὔριο νὰ μὴν
 ἔχουμε κρασί νὰ πιοῦμε καὶ παξιμάδι νὰ
 φᾶμε;

Ὁ Κάρολος, ὡς ἕκαστος ἐνοεῖ εὐκό-
 λως, δὲν ἔμεινε νὰ ἀκούσῃ τὰς φλυαρίας
 τοῦ κυβερνήτου, ἀλλ' ἀφοῦ ἤκουσεν ὅτι
 ἦτο ἐκεῖνος ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του
 καὶ μετέβη ὅπου οἱ κωπηλάται, ἀπελ-
 πισθέντες πλέον περὶ τῆς σωτηρίας των,
 ἔκειντο ἀδρανεῖς ἐπὶ τῶν θρανίων, περι-
 μένοντες μετὰ μείζονος ἢ ἐλάσσονος λύ-
 σεως τὸν θάνατον.

— Φίλοι, ἀνέκραξε πρὸς αὐτοὺς ὁ Κά-
 ρολος. Δὲν εἰξεύρω πῶς ἀνθρώποι σὰν ἐ-
 σᾶς, οἱ ὁποῖοι εἰσθε συνειθισμένοι νὰ ζῆτε
 εἰς τὴν θάλασσαν, ἐφοβηθήκατε τόσο
 πολὺ. Τί! εἰσθε γυναικοῦλες, ἢ ὁποῖαις
 ἀπελπιζονται μὲ τὸ παραμικρὸν, σὰν νὰ
 ἦταν τὸ τέλος τοῦ κόσμου; Ἐντροπή!
 Ἄλλαις κί' ἄλλαις τρικυμίαις, ἄλλους
 κί' ἄλλους κινδύνους ἐπεράσαμε, καὶ μὲ
 τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ πρῶτα καὶ ἔπειτα
 τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, θὰ περάσουμε καὶ
 αὐτόν. Δὲν βλέπετε ὅτι μένοντες ἔτσι μὲ
 τὰ χέρια σταυρωμένα, χάνεσθε καὶ αὐτο-
 κτονεῖτε; . . . Σκεφθῆτε ὅτι μίαν ἡμέραν
 θὰ δώσετε λογαριασμόν, διότι ἐπετάξετε
 ἔτσι ταῖς ψυχαῖς σας. Ὑπερασπίσατε τὴν
 ζωὴν σας. Ἀπὸ τὴν στιγμήν αὐτὴν σᾶς
 ἐλευθερόνομεν. Σκεφθῆτε ὅτι ἂν πρέπη
 κανεὶς νὰ ἀγωνίζεται διὰ τὴν ζωὴν, χρε-
 ωστεῖ νὰ ἀγωνισθῇ περισσότερον διὰ τὴν
 ἐλευθερίαν, τὴν ὁποῖαν σᾶς χαρίζομεν.

Φίλοι! Ὁ Κάρολος, ὁ ἀγέρωχος ἐκεῖ-
 νος ἀνὴρ, ὁ ὑπερήφανος ἐπὶ ταῖς προγο-
 νικαῖς ἀναμνήσεσιν, ἐκάλεσε φίλους συρ-
 φετόν, ἀποτελούμενον κατὰ τὸ πλεῖστον
 ἐξ ἀνθρώπων, ἀγορασθέντων δίκην κτηνῶν
 ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ ἐγκληματιῶν καταδι-
 κασθέντων νὰ ὑπηρετῶσι τὸν ἡγεμόνα
 διὰ τὰ ἐγκλήματα, ἅτινα εἶχον διαπράξῃ
 κατὰ ἰδιωτῶν. . . Καὶ ὁμοῦ ὁ Κάρολος
 εἶπεν αὐτοῖς φίλους! Ὡ! πῶς ἡ ἀνάγκη
 ἐξισώνει τὰς γενεὰς τοῦ Ἀδάμ, ἐπιβάλ-
 λουσα σιγὴν εἰς τὰς διακρίσεις! . . . Τὸ
 κατ' ἐμέ, θαυμάζω πῶς ὑπερήφανος ἀρ-

χων δὲν ἐξητελέσθη ἔτι μάλλον. Ἄλλὰ εἰς τί συνίστατο ἡ ὑπὸ τοῦ Καρόλου εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους δωρηθεῖσα ἐλευθερία, οὐς, ἂν μὴ τὰ χρήματα ἢ τὸ ἔγκλημα ὑπέβαλον εἰς τὴν δουλείαν, δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ ὑποβάλῃ ἢ πενία, τῇ ἀληθείᾳ, ἀγνοοῦμεν. Ὁ κόσμος, κατὰ τοὺς διαφόρους ὑπολογισμούς, πρὸ πολλοῦ ζῆ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ ἐπὶ μακρὸν ἔτι θὰ ζῆσῃ. Οἱ μωροὶ εἶναι ἡ κληρονομία τῶν εὐφυῶν, οἱ δὲ ἀσθενεῖς τῶν ἰσχυρῶν. Ἀσθένεια καὶ μωρία, ἀφοῦ ὑπάρχετε καὶ πληθύνεσθε, ἀφετε νὰ κυβερνᾶ ὑμᾶς ἡ εὐφυία καὶ ἡ ἰσχύς. . . Ἐπωφελήθητε τοῦλάχιστον τὴν συγκατάθεσιν, ἀφοῦ καὶ ἀρνούμενοι αὐτήν, οὐδὲν θὰ κατορθώσητε.

— Ἐλευθερία! . . . Ἐλευθερία! . . . ἠκούσθησαν κραυγάζοντες οἱ κωπηλάται . . . καὶ αἱ κραυγαὶ τῶν ὑπερίσχυσαν τοῦ μυκηθμοῦ τῆς μαινομένης θαλάσσης. . . Ἐλευθερία! . . . καὶ, ἀρπάσαντες τὰς κώπας, ἤρξαντο νὰ κωπηλατῶσι δι' ὅλης αὐτῶν τῆς ἰσχύος, ὅπως ἀπομακρυνθῶσιν ἀπὸ τῆς ἐπικινδύνου ξηρᾶς.

Ἡ γαλέρα, διασχίσασα τὰ κύματα, κατάρθρωσεν οὕτω νὰ διαφύγῃ τὸν κίνδυνον τοῦ ναυαγίου, ἀλλ' ἐβραϊνε πρὸς ἕτερον. . . Ἐκινδύνευε νὰ εὐρεθῇ ἐν μέσῳ τῶν πλοίων τοῦ Μαμφρέδου, τὰ ὅποια ἔπλεον παρὰ τὴν ἀκτὴν. . . ἀλλ' ἴσως καὶ αὐτὰ εἶχον διασκορπισθῆ ὑπὸ τῆς καταιγίδος. . . Εἶτα ὁ κίνδυνος οὗτος ἦτο ἀβέβαιος, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἦτο βέβαιος. . . προὔτιμησαν δὲ νὰ διαφύγῃ τὸν ἐπικείμενον. . . καὶ περὶ τοῦ ἄλλου θὰ ἐλάμβανον τὰ μέτρα τῶν. . . Οὕτω, τοῦλάχιστον, ἐσκέπετο ὁ Κάρολος, καὶ ἡ σκέψις του — κατὰ τοὺς ἀνθρωπίνους ὑπολογισμούς — δὲν ἦτο κακῆ.

Ἡ ἄλυσις τῶν συμβάντων, ἅτινα, οὔτε νὰ προῖδωμεν, οὔτε ν' ἀποφύγωμεν δυνάμεθα, καὶ τὴν ὁποῖαν καλοῦμεν Τύχην, ἐγέλασεν ἐπὶ ταῖς σκέψεσι ταύταις καὶ διέθεσεν ὅλως διαφόρως τὰ ὑπὸ τοῦ ἐκλαμπροτάτου κόμητος σχεδιασθέντα.

Ὁ ἄνεμος, ὡσεὶ ἀποκαμῶν ἐκ τῶν ἀπαύστων ἀγώνων, οὐς εἶχε καταβάλῃ, ἔμενον ἡσυχος.

Ἄλλὰ τότε ἤρξαντο ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ μετὰ ραγδαιοτάτης βροχῆς καὶ χαλάζης.

Κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, ὁ Κάρολος ἔδει νὰ ὑποστῇ πάντας τοὺς μόχθους τοῦ ναύτου. Ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἔπλεον, ἀγνοοῦντες καὶ ἐκεῖνοι ποῦ. . .

Ἄλλ' αἰφνης ἡ γαλέρα συνεκρούσθη σφοδρότατα πρὸς σῶμά τι, ὅπερ ἦτο ἐπὶ τοῦ δρόμου τῆς, καὶ ἐτινάχθη τόσον βιαίως, ὥστε ἐνόμισαν ὅτι εἶχε διαρραγῆ. Φοβερὰ τότε ἠκούσθη κραυγὴ ἡ κραυγὴ τῆς ἀπελπισίας! — διότι πάντες ἐφοβήθησαν ὅτι εἶχον προσκρούσῃ ἐπὶ σκοπέλου. — Ἄλλ' ὅτε ἡ κραυγὴ ἔπαυσεν — διότι πάντα, εἴτε φαιδρά, εἴτε θλιβερά, ἔχουσι τέλος — ἠκούσθη ἐτέρα κραυγὴ, οὐχ ἦσσαν φοβερά, ἐκεῖ πλησίον.

— Μὴ ἦτανε καμμία ἀπὸ ταῖς γαλέραις μας, ταῖς ὁποῖαις ἐσκόρπισεν ἡ τρικυμία,

καὶ ἐσυγκρούσθηκε μαζὴ μας, ἔλεγον οἱ μὲν τῶν ναυτῶν.

— Ὅχι, ἀπάντων ἄλλοι, ἦτανε γενουβέζικη, τὴν ἐγνωρίσαμε ἀπὸ τὸ σχῆμα.

Ἄλλοι δὲ ἔλεγον :

— Ὅχι, ἦτανε τσιτσιλιάνικη.

Καὶ ἄλλοι ἄλλα . . . ἀλλ' οἱ περισσότεροι συνεφώνουν ὅτι ἦτο ἐχθρική.

— Οἱ ἐχθροὶ! . . . Οἱ ἐχθροὶ! . . . ἐκραύγασαν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γαλερῶν. . . καί, ἂν οἱ ἐν αὐταῖς ἠδύνατο νὰ ἐκδηλώσωσι τοὺς ἀμοιβαίους πόθους τῶν, θὰ ἔμενον ἡσυχοὶ κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην.

Κάρολος ὁ Ἄνδεγαυός, ὅστις ἦτο πράγματι γενναῖος ἱππότης, δὲν συνεκινήθη ἐκ τῶν κραυγῶν ἐκείνων, ἀλλ' ἐσκέφθη, ἀφοῦ δὲν ἠδύνατο ν' ἀποφύγῃ τὴν μάχην, πῶς ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ νικητής.

— Κύριοι βαρόνοι, εἶπεν εὐγενῶς πρὸς τοὺς περὶ αὐτὸν ἱππότητας, οἵτινες εἶχον ἤδη ξιφουλκήσῃ. . . ἡ τύχη, προσκαλέσασα ἡμᾶς εἰς Σικελίαν, δὲν προσεκάλεσε, φρονούμεν, εἰς συμπόσιον γάμων. . . Ἦδη αἱ τράπεζαι ἐστρώθησαν καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ δεχθῶμεν φαιδρῶς ὅ,τι δῆποτε ἤθελε παρατεθῆ. Ἄν εἶχομεν τὴν ἐλάχιστην περὶ ὑμῶν ἀμφιβολίαν, θὰ ἐπράττομεν καὶ ἡμεῖς ὅ,τι συνεθίζαν νὰ πρᾶττωσιν οἱ στρατηγοὶ πάσης ἐποχῆς, θὰ ἐζήτοῦμεν νὰ σᾶς ἐνθαρρύνωμεν διὰ τῶν λόγων. Ἄλλὰ πολλὰκις ἐπολεμήσαμεν ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον, καὶ πολλὰκις εὐρέθημεν ἐν τῷ αὐτῷ κινδύνῳ, ὥστε δὲν νομίζομεν ὅτι εἶναι ἀναγκαῖοι οἱ λόγοι ἡμῶν ὅπως δώσωσιν ὑμῖν τὸ θάρρος, τὸ ὅποσον δὲν θὰ παύσῃ ἢ μὲ τὸν τελευταῖον τῆς καρδίας μας παλμόν.

Μεταβὰς δ' ἐκεῖ ὅπου οἱ ναῦται, καταληφθέντες αὐθις ὑπὸ τοῦ φόβου, ἔμενον τρέμοντες, εἶπεν :

— Ἄνθρωποι! ἂν ἐμπορούσατε νὰ φύγετε, θὰ σᾶς ἔλεγα νὰ μείνετε. Ὁ φόβος τοῦ θανάτου θὰ ὀμιλήσῃ ἰσχυρότερον εἰς τὰς καρδίας σας ἀπὸ τὴν φωνὴν μου. Ἐκαστος ἀπὸ σᾶς ἄς πράξῃ τὸ κατὰ δύναμιν διὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν του.

Οἱ παραδοχοὶ οὗτοι λόγοι, δὲν λέγω ὅτι ἐνέπνευσαν θάρρος εἰς τοὺς δειλοὺς ἐκείνους, ἀλλὰ λεχθέντες ὑπὸ ἀνδρός, οἷος ἐθεωρεῖτο ὁ Κάρολος, ἰσχυρῶς νὰ ἐμπνεύσωσιν αὐτοῖς ἀμυδρὰν περὶ σωτηρίας ἐλπίδα, ἂν ἐπράττον καὶ αὐτοὶ ὅ,τι θὰ ἐπράττεν ὁ κόμης. Ὅθεν — καίπερ οὐχὶ μετὰ μεγάλης ζέσεως — ἀπεφάσισαν νὰ τὸν μιμηθῶσιν.

Ἄλλὰ πῶς ὁ Κάρολος, ὃν πρὸ μικροῦ ἐδέησε νὰ ἐξεγεῖρῃ ὁ πηδαλιούχος, ἐφάνη τόσον θερμὸς κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην; Τοῦτο δὲν εἶναι παράδοξον. . . διότι νῦν ἐπρόκειτο περὶ μάχης, ἦτις ἦτο τὸ στοιχεῖόν του, καὶ οὐχί, ὡς πρὶν, περὶ κυμάτων μαινομένων, εἰς ἃ δὲν ἦτο συνηθισμένος. Ἄλλὰ καὶ ὁ ἔμετος εἶχε τότε καταβάλῃ πάσας τὰς διανοητικὰς αὐτοῦ δυνάμεις. . . διότι, καίπερ πάντες συμφωνοῦσι λέγοντες ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι ὃν ἀνώτερον καὶ εὐγενέστερον τοῦ σώματος, ὑπόκειται εἰς τὴν ἐπιρροὴν πασῶν τῶν δυσκρασιῶν τούτου. . . καὶ εἰς αὐτὰς ἔτι τοῦ

στομάχου τὰς ἀνωμαλίας. . . Ἐκ τούτου δὲ πείθεται ἕκαστος πόσον μωρὰ ἦτον ἡ ἀίρεσις τοῦ Πρισκιλλιανοῦ, ἰσχυρίζομένου ὅτι αἱ τῶν ἀνθρώπων ψυχαὶ ἦσαν ἀπόρροιαὶ τῆς θεότητος.

— Τὰς ἀρπάγας! τὰς ἀρπάγας! . . . ἠκούετο βροντοφωνοῦσα ἡ φωνὴ τοῦ Καρόλου, θέλοντος νὰ φέρῃ ἐγγὺς πρὸς ἀλλήλας τὰς δύο γαλέρας καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς μάχην ἐκ τοῦ συστάδην.

Αἱ ἀρπάγαι ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν· ἀλλ' οὐδὲν δι' αὐτῶν ἠδύνατο νὰ κατορθωθῇ, διότι αἱ γαλέραι, ὅτε μὲν ὠθούμεναι συνεκρούοντο ἐπικινδύνως, ὅτε δὲ ἀποχωριζόμεναι βιαίως ἀπέσπων τὰ ἐργαλεῖα ἐκεῖνα ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν κρατούντων, παρασύρουσαι μετ' αὐτῶν, πολλὰκις καὶ τούτους, οἵτινες μὴ θέλοντες νὰ τὰ ἐγκαταλείψωσι παρσύροντο ἀπὸ τοῦ καταστρώματος καὶ ἔμενον ἀνητηγμένοι ἀπὸ τῶν λαβῶν, ὥστε ἡ κατὰ τὴν ἐκ νέου σύγκρουσιν τῶν γαλερῶν συνετρίβοντο, ἢ μὴ δυνάμενοι νὰ κρατηθῶσιν ἐπὶ πολὺ ἔπιπτον εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγοντο.

Ὁ Κάρολος, στηρίζων τὸν ἕνα τῶν ποδῶν ἐπὶ τοῦ κωπητῆρος καὶ κρατῶν πέλεκυν, περιέμενον ἀγωνιῶν τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἡ ἐχθρική γαλέρα προσήγγιζε, καὶ τότε κατέφερε κτυπήματα, ἅτινα ἀπετύγγαλον σπανίως. Τὸ παράδειγμα τοῦ ἐμιμοῦντο καὶ οἱ ἑταῖροι αὐτοῦ, ἐμπειρότατοι ἐπίσης περὶ τὸν χειρισμὸν τοῦ πελέκεως, ὥστε ἐν βραχεῖ πολλοὺς τῶν ἐχθρῶν εἶχον φονεύσῃ καὶ τραυματίσῃ.

Ἄλλὰ καὶ οὗτοι δὲν ἔμενον ἀδρανεῖς.

Ἄνταπέδιδον πληγὴν ἀντὶ πληγῆς καὶ ἀντεῖχον ἐρρωμένως εἰς τὰς προσβολὰς.

Τὰ τῆς γαλέρας ἐξάρτια ἦσαν πλήρη αἵματος, τὸ κατάστρωμα πλήρες ἐγκεφάλων καὶ ἀποκεκομμένων μελῶν.

Καὶ ἐκ μὲν τῶν πλησσομένων ἄλλοι μὲν ἔπιπτον πρηνεῖς ἐπὶ τοῦ κωπητῆρος, ὀλισθαίνοντες βαθυμῶν εἰς τὴν θάλασσαν, ἄλλοι δὲ, πίπτοντες ὑπτίως, περιεπλέκοντο εἰς τοὺς πόδας τῶν διερχομένων καὶ ἐκρήμιζον καὶ τούτους εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ἄλλοι, τετραυματισμένοι οἰκτρῶς, ἐφευγον ἐκ τῆς συμπλοκῆς βιάλλοντες γοεράς κραυγὰς, ἐνῶ οἱ συναντῶντες αὐτούς, ἀντὶ νὰ καταλαμβάνωνται ὑπὸ τρόμου ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ θέᾳ, ἐζήτουν ἀπεναντίας, κινούντες χεῖρας καὶ πόδας, νὰ ἀνοίξωσι διόδον, ὅπως ἐν τοῖς πρώτοις φονεύσωσιν ἢ φονευθῶσι.

Καὶ ἐν μέσῳ τῆς φρίκης ἐκείνης, ἡ καταιγὶς ἐμαίνετο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν.

Ἦ! ἡ λύσσα τῶν ἀφηνιασάντων στοιχείων εἶναι ἐπιβλητικὴ καὶ ἀξία τῆς προσοχῆς τῶν θεωμένων.

Φαίνονται ταῦτα γίγαντες, μὴ δυνάμενοι ν' ἀλληλοκαταστραφῶσι καὶ ἐλθόντες ἐν τοῖς πεδίοις τοῦ οὐρανοῦ, οὐχί τόσον ὅπως παλαίσωσιν ἀχρι θανάτου, ἀλλ' ὅπως ἐπιδείξωσι τὴν ἰσχύν των. Καὶ ὅτε μὲν ὑπερίσχυει ὁ εἰς, ὅτε δὲ ὁ ἕτερος, ἀχρις οὐ κεκοιτικότες ἐκ τῆς πάλης ἀποσύρονται, μηδενὸς νικήσαντος, ὅπως ἐπανέλθωσιν, ὅτε ἤθελον αἰσθανθῆ ὄρεξιν πρὸς τοῦτο. . .

Ἄλλὰ δὲν συμβαίνει οὕτω καὶ εἰς τὴν λύσαν τῶν ἀνθρώπων.

Ἐκάστη πράξις τούτων ἄγει εἰς τὴν καταστροφήν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

— Ἐνῶ ὑμεῖς ;

— Ἄ ! Ἐγώ, ἀγαπῶ τὴν κίνησιν, καὶ δὲν ἐπηρεάζομαι ὑπὸ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου. Αἱ ἐσπερίδες, διερχόμεναι ὑπὸ τὸ φῶς εἰρηνικῆς λυχνίας, δὲν παρέχουσι θέλητρα εἰς ἐμέ. Εὐρον εἰς Capri μικρὰν θαλαμηγὸν ἀτμήρη, ἣν ὁ κάτοχος αὐτῆς ἐκ Λιβόρνου ἤθελε νὰ ἐκποιήσῃ. Ἦτο λοιπὸν εὐκαιρία ἣν ὄφειλον νὰ μὴ ἀπολέσω. Τὴν ἠγόρασα καὶ ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς κελεύθου κάμων περιπάτους τινὰς κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς.

— Μόνος ;

— Ὡ ! δὲν θὰ τὸ ἐπεθυμῆτε, στρατηγέ μου ! ἐπανελάβε παιδρῶς ὁ δούξ. Ἡ μοναξία, εἶναι πράγμα ἐπίσης, ὅπερ οὐδὲν ἀγαπῶ... Ὅχι. Εὐρον εἰς Γένουαν, ἑταιρίαν ὠραιότατων Ἀγγλίδων καὶ Ἀμερικανίδων.

— Τυχῶς, ὡς τὴν θαλαμηγόν ;

Ἄ δούξ ἀνύψωσε τὸν πῖλον του, καί, σοβαρῶς :

— Συγχωρήσατέ μοι, ἀγαπητέ κόμη, εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ συντροφία ἐμοῦ ὡς νέου μεταξὺ τῶσων κυριῶν ἀδικεῖ αὐτάς, ἀλλὰ σὰς βεβαίῳ ὅτι εἶναι κυρία ὑψηλῆς περιωπῆς... Προγευματίζομεν ὅλοι τὴν πρωτὰν ταύτην ἐντὸς τῆς θαλαμηγοῦ... Περιμένω αὐτάς μεταβάσας εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ πύργου Borelli... Προσκαλῶ καὶ ὑμᾶς. Θὰ σὰς παρουσιάσω καὶ θέλετε διέλθῃ τὴν ἡμέραν εὐθύμως, διότι σὰς ἐγγυῶμαι ὅτι παρ' ἡμῖν δὲν βλαστάνει τὸ δυσῶδες χόρτον τῆς μελαγχολίας.

— Μετὰ πλείστης ὄσης εὐχαριστήσεως, δέχομαι, ἀπεκρίνατο ὁ κόμης, καὶ ποῦ ἔχετε συνέντευξιν μετὰ τῶν φίλων σας ;

— Ἐν τῷ λιμένι.

— Ἀγόμεν λοιπὸν εἰς τὸν λιμένα ! εἶπεν ὁ κόμης. Καί, στραφεὶς πρὸς τὸν δούκα,

— Θὰ ὑπάρχη ἀνθοπῶλις τις ἐν τῇ πολει ταύτῃ ;

— Μάλιστα μετὰ δύο βήματα, εἰς τὴν γωνίαν τῆς Canebière. Ἄ ! κόμη. τέλος πάντων εἴθε ὁ τελευταῖος γάλλος ἱππότης ! Δὲν ἀνέχεσθε τὴν ἰδέαν νὰ παρουσιασθῆτε ἐνώπιον γυναικῶν μὲ κενὰς τὰς χεῖρας. Παλαιὰ παράδοσις... Καὶ ὁ πατήρ μου ἦτο οὕτω... Οἱ καλοὶ οὗτοι τρόποι ἀπόλλυνται.

Ἦκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν κόμητα εἰσερχόμενον εἰς τὸ ἀνθοπωλεῖον, εἶτα, περάσας τὸν βραχίονά του ὑπὸ τὸν τοῦ Σεβεράκ, ὡσεὶ ἐπανεύρισκεν ἐν αὐτῷ φίλον εἴκοσι ἐτῶν,

— Καὶ ὑμεῖς, λοχαγέ, μήπως διδτε ἐπίσης ἀνθὴ εἰς τὰς γυναῖκας ; Δὲν πιστεύω, αἰ ; Πληρόντετε διὰ τῶν εἴκοσι ἐτῶν σας καὶ τῆς ὠραίας φυσιογνωμίας σας. Καὶ ἔχετε μέγα δίκαιον. Πιστεύω, ἀγαπητέ, ὅτι ὁμιλεῖτε ἀγγλικά ;

— Μετρίως, κύριε δούξ, εἶπεν ὁ Σεβεράκ ἡσύχως.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, διότι οὐδὲν εἶναι τόσῳ ἀνοίκειον, ὅσῳ ν' ἀκούη τις γυναῖκας νὰ διαλέγονται ἐπὶ ὥρας γλώσσαν, ἣν δὲν ἔννοεῖ. Φαίνεται πάντοτε ὅτι εἶναι τὸ ἀντικείμενον τῆς διαλέξεως, καὶ ὅτι χλευάζεται ὑφ' ὑμῶν... Τοῦλάχιστον, ὁμιλῶ δι' ἐμέ, προσέθηκεν ὁ δούξ χαριέντως, διότι δὲν εἴσθαι ἐξ ἐκείνων, οὐς δύναται τις, ἀνευ λόγου, νὰ χλευάσῃ...

Εἶτα, ζωηρῶς, προχωρήσας ὀλίγον,

— Ἄ ! ἰδοὺ ἀκριβῶς ὄλη ἡ ὁμάς. Πόσον εἶναι ἀκριβεῖς εἰς τὴν ὠρισμένην ὥραν.

Ἄ ! ἰδοὺ ἀκριβῶς ὄλη ἡ ὁμάς. Πόσον εἶναι ἀκριβεῖς εἰς τὴν ὠρισμένην ὥραν. Ὄχημα, ἐξευγμένον ὑπὸ δύο εὐρώστων ἵππων, ἤρχετο καλπάζον. Ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν θέσεων αὐτοῦ, αἱ γυναῖκες, ἐν ἀπερίττω κομῳῶσει, προϋφύλαττοντο ἀπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου διὰ τῶν εὐρέων ἐρυθρῶν καὶ κυανῶν ἀλεξηλίων των. Πολύμαλλον κυνάριον, ἀργυροῦν περιδέραιον εἰς τὸν λαιμὸν φέρον, ἐκάθητο παρὰ τὸν ἡνίοχον.

Οἱ κωδωνίσκοι τῶν ἵππων ἤχουν, ἡ μᾶστιξ ἐπλατάγει, καὶ καγχασμοὶ χαρᾶς ὑπεδέχοντο τὸν δούκα, ὅστις, ραθύμως ἐπὶ τῆς ράβδου τοῦ στηριζόμενος, ἀνέμενον εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ πεζοδρομίου. Ὁ κόμης, ἔχων ῥόδον εἰς τὴν κομβιοδόχην, προῦχώρησεν ἤδη παρὰ τὴν ἀναβάθραν τοῦ ὀχήματος, τείνων τὴν χεῖρα εἰς τὰς κυρίας, ὅπως τὰς βοηθήσῃ νὰ καταβῶσι, καί, δι' ἐμπειροῦ χειρὸς καταβιβάζων χαμηλότερον τὰς κεκολλημένας ἐσθῆτας, ἀποκαλυπτούσας τὰς λεπτὰς κνήμας

— Ἄ ! καλημέρα ἐξάδελφε, ἀνέκραξε ξανθός τις κύριος, πηδῶν ἐκ τῆς ἀμάξης καὶ σφιγγων τὴν χεῖρα τοῦ στρατηγοῦ ζωηρῶς.

— Πόσον εἶμαι ἀφρημένος ! στρατηγέ, εἶπεν ὁ δούξ, πράγματι ἐλησμόνησα νὰ σὰς εἶπω ὅτι ὁ Πομπερὰν θὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν τράπεζάν μας, ὥστε, βλέπετε, ὅτι εἰμεθα ὡς ἐν οἰκογενείᾳ. Διάβολε ! αὐτὸ ἴσως δὲν θὰ σὰς προξενήσῃ πολλὴν εὐχαρίστησιν...

— Τοῦναντίον, ἀγάπῳ πολὺ τὸν Ἐκτωρα, ἀπεκρίνατο ὁ κόμης ἀπευθύνων μειδιᾶμα εἰς τὸν ξανθὸν κύριον. Καὶ εἶσαι μόνος ἐδῶ ; ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ σύζυγός σου ;

Καὶ ἤδη ὁ στρατηγὸς συνωφρωῦθη ἐλαφρῶς, ὅτε μελάγχρους καὶ στρογγύλη γυνὴ κομποῦ, καίτοι μικροῦ, ἀναστήματος, ἡμφιεσμένη ἐσθῆτα ἐκ βατίστας διὰ τριχαπτῶν περιδόσμητον, καὶ χειρόκτια σουηδικὰ καλύπτοντα τὰ περικάρπιά της,

κατῆλθε πηδηκτιῶσα, πάλλουσα διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸ ἀνθήλιόν της, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας κρατοῦσα χρυσοῦν φακὸν δι' οὐ ἔδρυντε τὸ πρόσωπον τοῦ κόμητος.

— Πῶς, στρατηγέ ! Ὁ Ἐκτωρ ἀνευ τῆς συζύγου του ; τοῦτο εἶνε πρωτοφανές. Οἱ τρόποι οὗτοι εἶναι ἀσπαστοὶ μόνον εἰς τὸν ἀγαπητὸν δούκα...

— Ἄ ! τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι ὁ δούξ οὐδέποτε ὑπῆρξε τόσῳ ἐλεύθερος ὅσῳ ἀφῶτου συνεζεύχθη, εἶπε γελῶν ὁ Πομπερὰν... Ἄλλὰ δὲν ἀνήκω εἰς τὴν σχολὴν αὐτὴν, ἐγώ, στρατηγέ, καὶ διὰ νὰ εἶπω ὅλα, παριστῶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας τὸν τελευταῖον πιστὸν σύζυγον... δηλαδὴ ἀντικείμενον τι ἀπολεσθῆν, περὶ οὐ θὰ γείνη λόγος εἰς τοὺς μέλλοντας χρόνους, ὡς περὶ περιεργοτάτου φαινομένου.

— Ἄ ! εἶναι ἀληθές, ἐξάδελφε, ὅτι μὲ ἀγαπᾷ, εἶπε μετὰ ζωηρότητος ἡ νέα κυρία Πομπερὰν...

— Καὶ μοὶ ἀποδίδει τὴν ἀγάπην ἡ σύζυγός μου, εἶπεν ὁ Ἐκτωρ παιδρῶς.

Πάντη ἀφροντιστῶν περὶ τῶν διαβαστῶν ὁ ξανθὸς κύριος περιεπτύξατο τὴν σύζυγόν του καὶ ἠσπάσατο αὐτὴν. Εἶτα τερετίζων ἄσμά τι καὶ δούς τὸν βραχίονα εἰς τὴν πεφιλημένην του, ἔλαβον τὴν πρὸς τὴν ἀποβάθραν ἄγουσαν. Ὁ στρατηγός, φαιδρυνθεὶς ἐκ τῆς δόσεως ταύτης τοῦ ὄστρου καὶ τῆς εἰλικρινοῦς διαχύσεως τῶν αἰσθημάτων τοῦ ζεύγους τούτου, ἠκολούθει αὐτοῖς διὰ τοῦ βλέμματος, μειδιῶν, ὅτε ἡ φωνὴ τοῦ δουκὸς ἐξήγαγεν αὐτὸν ἐκ τῆς θέσεως ταύτης.

— Πηφιλημένε μοὶ κόμη, ἐπιτρέψατε νὰ παρουσιάσω ὑμᾶς εἰς τὰς ἐρασμίας ὁμοτραπέζους μου... Ἡ μὲς Σάρρα, ὁ στρατηγὸς κόμης Καναλέλ.

Ὁ κόμης εἶχε στραφῆ. Ἐμεινεν ἀκίνητος, ἄφωνος, καταπλαγείς ἐκ τῆς ἐξαισίας καλλονῆς τῆς νεανίδος, ἣτις ἐδεξιοῦτο αὐτὸν μειδιῶσα. Πρόσωπον φωτιζόμενον ὑπ' ὀφθαλμῶν φαιοκυάνων μὲ μέλανας καὶ ἀνεστραυμένας βλεφάριδας, μέτωπον καθαρῶς τεμνόμενον ὑπὸ καστανοχρῶν βλεφάρων, λεπτῶς ἐσχεδιασμένον, ὡς ὑπὸ ἐλαφροῦ χρωστῆρος, καὶ ἐστεμμένον ὑπὸ θαυμασίας ξανθόχροος κόμης, μικρὰν καὶ λεπτοφυῆ, μὲ πάλλοντας ῥῶθυνας, στόμα ἐρυθρὸν ὡς αἷμα, μὲ ὀδόντας μαργαριτωδεις, εὐκαμπτον καὶ κομψότατον λαιμὸν, λευκότερον τῆς στιλβούσης τραχηλίδος τῆς περιβαλλούσης αὐτόν, ὠμούς πλατεῖς καὶ ἀνάστημα Καραυτίδος, ἰδοὺ τί ὁ στρατηγὸς ἔσχε καιρὸν νὰ θαυμάσῃ. Ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα ἔμεινεν ἀπολελιθωμένος, ὡς ἐν ἐκστάσει. Ἡ καρδιά του, πλημμυρηθεῖσα αἰφνης ὑπὸ κύματος αἵματος βιαίως διωχθέντος ὑπὸ τῆς συγκινήσεως, ἔπαυσε πρὸς στιγμὴν νὰ πάλλῃ. Νέφος διήλθε τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ δὲν εἶδε πλέον ἢ διὰ μέσου ἐλαφρᾶς ὀμίχλης τὴν θελξικάρδιον εἰκόνα ἣτις ἐνηκολούθει νὰ τῷ μειδιᾷ. Ἄπειροι συγκεχυμένα ἰδέαι συνεκρούοντο ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ του. Ἠσθάνθη, πρώτην φορὰν ἐπὶ ζωῆς του, τὸ αἰσθημα τῆς φυσικῆς παρκαμῆς του. Κατηράσθη τὸ γῆράς του.

Καί, ὡς ὁ δόκτωρ Φάουστ πρὸ τῆς ἀκτινοβόλου καλλονῆς τῆς Μαργαρίτας ἐπικληθείσης ὑπὸ τοῦ πειρατηρίου πνεύματος ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἕτοιμον νὰ πωλήσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ πρόσἀνάκτησιν νεότητος. Διελογίσθη ὅτι ἡ ἀξιολάτρευτος νεανὶς θὰ ἔχη ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ βίου του, καὶ ἐδειλίασε.

Ἐν τούτοις, αἰσθανόμενος ἀορίστως ὅτι ἡ στάσις του ἀπέβαιεν ἀνεξήγητος, ἀνέλαβε πῶς δύναμιν, καί, ὑποκλιθεὶς πρὸ τῆς μὲν Σάρρας, ἐτραύλισε λόγους τινάς, ὧν ἡ ἀπροσδόκητος ἀδεξιότης ἦτο κολακευτικώτερα, δι' ἐκείνην, ἥτις ἦτο πρόξενος τούτου, ἡ αἰ μάλλον ἐπιτήδειοι φιλοφρονήσεις.

Ἡ νεανὶς ὠρεξε χαριέντως μικρὰν λεπτῶς κεχειριδωμένην χεῖρα, ἣν ὁ κόμητις ἔλαβε μηχανικῶς, καί, στραφεῖσα πρὸς τινὰ γραῖαν κυρίαν, ὑψηλὴν, λιπόσαρκον, καὶ φλυκτενώδη, φέρουσαν ἐσθῆτα ἐν εἴδει χλαίνης, ἀνέκραξε :

— Στρατηγέ, ἡ ἐξαίρετος φίλη μου κ. Στέβαρτ.

Ὁ κόμητις ἀνέκτησε παραχρῆμα τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματός του εὐρεθεὶς ἀπέναντι τοιαύτης τεραστίας δυσειδίας. Ἐστράφη μετὰ ταχύτητος, καί, τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς ὠραίας Σάρρας προσηλώσας, ἦκουσε, χωρὶς ν' ἀντιλαμβάνεται, τοῦ δουκὸς ἀριθμούντος τοὺς ὑπόλοιπους συνδαιτυμόνας εἰς τὸ ἄριστον. Διὰ τὸν στρατηγόν, ἐν Μασσαλίᾳ, ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Μεσογαίου, εἰς ἄπασαν τὴν ὑδρογειον, δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο ἢ ἡ ὠραία Ἀγγλίς. Ἐγένετο καταπόρφυρος, καὶ σπεύδων, ὡς ἔφηβος, ἐπεφορτίσθη δι' ἐνὸς Σκωτικοῦ μανδύου, ἐνὸς μικροῦ σάκκου καὶ ἐνὸς τηλεσκοπίου. Τοῦ Σεβεράκ δραμόντος ὅπως τὸν βοηθήσῃ, ἀπεποιήθη φανταζόμενος ὅτι ὁ νέος ἀνακουφίζων αὐτὸν τοῦ φορτίου του ὑπέκλεπτε μερίδα τινὰ τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς ἐρασμίας κόρης.

Ἐν τσοῦτῳ ὁ δούξ Βλινὺ ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως, καὶ ἄπαντες κατηυθύνθησαν πρὸς τὴν ἀποβάθραν τοῦ λιμένος, ἔνθα δύο λέμβοι, ὧν αἱ πρῶραι ἦσαν μεσταὶ ἀνθέων σταλόντων ὑπὸ τοῦ κόμητις, ὄφειλον νὰ παραλάβωσι τοὺς συγκεκλημένους τοῦ δουκός. Ὁ γέρων ἔλαβε δέσμην ἐκ ῥόδων, καὶ εὐγενῶς προσήνεγκεν αὐτὴν τῇ Σάρρα. Αὕτη, μειδιῶσα, ἀπέσπασε κάλυκα ἡμιανεφγμένον, προσῆρμωσεν ἐπὶ τοῦ στήθους του, καὶ δι' ἀμελοῦς τινος κινήσεως ἀφήκε τὴν ἀνοδὸσμην νὰ πέσῃ ἐν τῇ λέμβῳ, πρὸ τῶν ποδῶν της. Ὁ κόμητις μετ' εὐθυκινήσεως ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ θρανίου τοῦ ἀπέναντι τῆς νεανίδος, ἐγγύτατα τῶν τόσον ὑπερηφάνως ἐγκαταλειφθέντων ῥόδων.

— Εἰμεθα ἕτοιμοι ; ἠρώτησεν ὁ δούξ, καὶ στραφεῖς πρὸς τοὺς κωπηλάτας. Ἐμπρός, εἶπε.

Αἱ λέμβοι διέσχισαν τὰ τεθολωμένα κύματα τοῦ λιμένος καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὸ πλοῖον, ὅπερ ὕψου τὴν λεπτὴν αὐτοῦ τρόπιδα μετὰ τῶν σηματοστολιῶν ἰσθῶν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὑδάτων. Ὁ οὐρανὸς ἦτο κατακύνος, ὁ ἥλιος ἔχε χρυσαῖς

ἀκτῖνας ἐπὶ τῆς ἀκτινοβολούσης θαλάσσης. Ἰσχυρὰ καὶ ὑγεινὴ ὁσμὴ πισσασφάλτου ἐμίγνυτο μετὰ τῆς ἀλμυρᾶς τῶν κυμάτων. Ἦτο πρῶτα ἐξ ἐκείνων τῶν θελκτικῶν τοιούτων ὑπὸ τὸ ὠραῖον ἐκείνο κλίμα, ὁπότε τὸ ἄσμα αὐθουρμήτως ἀνέρχεται εἰς τὰ χεῖλη καὶ αἰσθάνεται τις ἑαυτὸν εὐτυχῆ ὅτι ζῆ. Ὁ κόμητις, ὑποκείμενος εἰς πάσας ταύτας τὰς ἐντυπώσεις, εὐρισκόμενος ἐν θυμῷ μετῆ, ἔμενε σιωπηλός, θεωρῶν τὴν Σάρραν.

Ὁ Βλινὺ, καθήμενος παρὰ τὸν Ἐκτορα δὲ Πομπεράν, εἶχεν ἀκολουθήσῃ μετὰ περιεργείας τὰς ταχέας φάσεις τῆς γοητείας τοῦ κόμητις. Σκωπτικὸν μειδιῶμα διῆλθε τῶν χειλέων του, καί, ὥθων τὸν σύντροφόν του διὰ τοῦ ἀγκῶνος,

— Πρέπει νὰ εἶναι ἐκ πολλῆ ζηροῦ ζύλου κατεσκευασμένος ὁ στρατηγός, εἶπεν ἡμιφώνως· εἶδετε πῶς ἤναψε διὰ τοῦ πρώτου βλέμματος τῆς ὠραίας ;

— Ὡ! ἡξέυρετε, ὅλοι εἶναι σήμερον τοιοῦτοι, αὐτοὶ οἱ ἐξηκοντούτεις, ἀπεκρίνατο ὁ Ἐκτωρ· εἶναι ἡ ἰσχυρὰ γενεά, ἥτις προηγήθη ἡμῶν, οἱ τελευταῖοι τρουβαδοῦροι ! Τὰ πάντα διὰ τὰς κυρίας, τοιοῦτον ἦτο τὸ ἀξίωμα των ... Ἀλλὰ σταματῶσιν ἕως ἐκεῖ ... Συνομιλοῦσιν, ἰδοὺ τὸ πᾶν. Καὶ νομίζουσιν ὅτι μόνοι αὐτοὶ εἶναι, ὅτινες ἡξέυρουσι νὰ πράττωσι τοῦτο.

— Ἡ Σάρρα ὅμως εἶναι ὠραιότατη ! ἐτονθόρυσεν ὁ δούξ σείων τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Ἐκτωρ ἐθεώρησε τὸν Βλινὺ μετὰ προσοχῆς. Ἀντιλλάγη ἐν μειδιῶματι.

— Ἠξέυρετε, μοὶ εἶναι ἀδιάφορον, προσέθηκεν ὁ Πομπεράν· δὲν εἶμαι κληρονόμος τοῦ κόμητις ... Ἀλλὰ τίς εἶναι πραγματι αὐτὴ ἡ Σάρρα ; Ἀπὸ ὅκτῳ ἡδὴ ἡμερῶν περιδοῦμαι μετ' αὐτῆς, προσφέρεσθε πρὸς αὐτὴν διὰ τῆς εὐγενεστέρας συμπεριφορᾶς, δι' ὅλης τῆς εἰς τὴν σεβαστὴν νεανίδα ὀφειλομένης ἐπολιψέως. Βλέπω αὐτὴν συνοδουμένην ὑπὸ εἰδῶν τινὸς δρακόντος ἕχοντος τὸ πρόσωπον ἐρυθρὸν ὡς πεπυρωμένον γαιάνθραξ, πάντα ταῦτα ἔχουσι καλῶς ... Ἀλλ' ἐπεθύμουν πολὺ νὰ πληροφορηθῶ λεπτομερέστερον τὰ κατ' αὐτὴν. Πόθεν ἔρχεται ; τίς εἶναι, καὶ τί πράττει ;

— Ἀλλὰ μοὶ ζητεῖτε, ὡς βλέπω, ὀλόκληρον τὴν βιογραφίαν της, εἶπεν ὁ Βλινὺ. Ἐστὼ· θὰ διηγηθῶ ὑμῖν ὅ,τι γινώσκω. Ἡ μὲν Σάρρα εἶναι ἐν ἐξ ἐκείνων τῶν ὄντων τῶν ἐχόντων ἐξαιρετικὴν ἐν τῇ κοινῶνι θέσιν, ἅτινα εἶναι τὸ ὑποκείμενον ἐπαίνων καὶ ὑπερβολικῶν σχολίων καὶ κρίσεων. Οἱ μὲν φθονοῦσι καὶ θαυμάζουσιν αὐτὴν, οἱ δὲ ζηλοτυποῦσι καὶ μυσάττωνται. Τινὲς θὰ εἰπωσιν ὑμῖν ὅτι εἶναι ἡ φυσικὴ θυγάτηρ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῆς Ἀγγλίας καὶ μίαν Ἰταλίαν αἰοῦ. Ἄλλοι διατείνονται ὅτι ἐγεννήθη ἐν τινι πλοισαρίῳ τοῦ Wapping καὶ ὅτι ὑπερέχει ἐκεῖ τοὺς ναύτας μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν δεκαπέντε ἐτῶν, μεθυσκομένη ἐλευθῶς διὰ τοῦ πόρτερ ἀναμίκτου τῆς whisky Διηγούνται ἔτι· ὅτι εἰσηλθεν εἰς Brighton, μετὰ τοῦ δαμαστοῦ Βάτη, ἐν τῷ κλωβῶ τῶν λεόντων του, ἵνα κερδήσῃ στοίχημα προβληθῆν ἐν πότῳ. Θὰ εἴρητε ἀνθρώπους

βεβαιοῦντας ὅτι ἀγνοεῖ τὴν τε ἀνάγνωσιν καὶ τὴν γραφὴν, καὶ ὅτι ἔχει παρ' αὐτῆ τὴν κυρίαν Στέβαρτ, ἵνα τῇ χρησιμεύῃ ὡς σύντροφος καὶ συνοδός, καὶ τῆς ἀναγινώσκῃ τὰς ἐφημερίδας καὶ τακτοποιῇ τὴν ἀλληλογραφίαν της. Τέλος θ' ἀπαντήσητε ἀνθρώπους ὑψηλῆς ταξέως, οἵτινες, ἂν ἐπαναλάβητε αὐτοῖς τὴν ὁμιλίαν ταύτην, θὰ ὑψώσωσι τοὺς ὦμους, θὰ μειδιάσωσι μετὰ περιφρονήσεως, καὶ θὰ διακηρύξωσιν ὑμῖν ὅτι γινώσκουσι κάλλιστα τὴν μὲν Σάρραν, ἀπὸ τῆς τρυφερᾶς ἡλικίας της, ὅτι εἶναι ἡ θετὴ κόρη ὑψηλῆς κυρίας ἐξ Ἰρλανδίας, τῆς λαίδης Ὀδονορ, ὅτι ἐπαιδεύθη εἰς ἔν τῶν πρώτων Λυκείων τοῦ Λονδίνου, καὶ ὅτι αὕτη εἶναι μίαν τῶν ἐντελεστέων νεανίδων ἐξ ὅσων δύναται τις ν' ἀπαντήσῃ.

— Διάβολε ! δὲν εἶναι διόλου εὐχερὲς ν' ἀναγνωρῆσῃ τις ἑαυτὸν εἰς τὸν κυκεῶνα τοῦτον τῶν ἀντιθέτων πληροφοριῶν. Ἐν τούτοις ἐξ ὅσων μοὶ εἶπετε ἀπορρέουσι γεγονότα λίαν εὐνοϊκὰ μάλιστα διὰ τὴν μὲν Σάρραν, ὅτι δὲ εἶναι ἕκθετον παιδί ...

— Δὲν σημαίνει τίποτε, ἀγαπητέ μοι, διέκοψεν ὁ δούξ, καὶ ἡ ἰδίαν αὐτὴ θελκτικὴ κόρη οὐδὲ ὁμοῦ ἀποκρύπτει τὴν καταγωγὴν της, διότι ἡ Σάρρα εἶναι εὐλικρινεστάτη. Ἀλλ' ἄς μείνωμεν ἕως ἐδῶ ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἂν θέλητε, διότι, ὡς βλέπετε, ἐφθάσαμεν πλέον εἰς τὸ πλοῖον καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ φροντίσωμεν περὶ τοῦ προγεύματος. Εἰς τὸ ἐπιδόρπιον θὰ σᾶς διηγηθῶ τὰ ὑπόλοιπα καὶ θὰ σχηματίσθητε γνώμην, ἂν δύνασθε, περὶ τῆς χαριεστάτης ταύτης νεανίδος. Ὅπως ἴδητε ὅμως, δὲν δύνασθε ν' ἀρνηθῆτε ὅτι εἶναι ἐν ἐκ τῶν ἀξιολατρευτοτέρων πλασματῶν. ἐξ ὅσων δύναται τις νὰ φαντασθῇ.

Ἀφίκοντο. Οἱ δύο ἄνδρες ἡγέθησαν ἐκ τῆς θέσεώς των. Οἱ τῆς πρώτης λέμβου ἐπιβάται ἀνέβησαν τὴν ἐξ ἀνακάρδου ἐλαφρὰν κλίμακα. Ὁ κόμητις ἐλύγιστος ὡς νέος καὶ ἀξιοπρεπὴς, ἔσπευδε παρὰ τῇ Σάρρα, ἥτις ἐδέχετο τὰς ὑπηρεσίας του μετὰ χαριέντος μειδιῶματος. Τὸ κρημνὸν τῆς νεανίδος ἀνάστημα ἐφαίνετο εὐκαμπτον καὶ ὑπερήφανον ἐπὶ τοῦ διαγουῦς ἐδάφους τοῦ ὀρίζοντος, εὐθυτενῆς δέ, ἐρειδομένη ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς ράβδου τοῦ ἀλεξηλίου της, πλήττουσα τὸ ἕδαφος διὰ τῆς ἄκρας τοῦ μικροῦ ἐπιχαρίτως καμπυλοῦντος ποδός της, ἦτο ἡ ἀκτινοβόλος ἐνσάρκωσις τῆς νεότητος ἐν ὅλῃ τῇ ἰσχύϊ καὶ τῇ καλλονῇ της.

Ὁ Σεβεράκ, τέσσαρα βήματα μακρὰν τῆς Σάρρας, ἐθεώρει τὴν θαλάσσαν σκυθρωπός, ἀμεριμνῶν πάντῃ περὶ πάντων ἐκείνων, ὧν ὁ στρατηγός περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο. Ἡ ὠραία Ἀγγλίς ἔρριψε πρὸς στιγμὴν ἐταστικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ νεανίου, οὕτινος ἡ ἀρρενωπὴ καὶ ὑπερήφανος παράστασις ἀπετέλει καταπληκτικὴν ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς περὶ αὐτὴν ἐκνευρισμένους. Ἦτο ἀξιοπρεπῶς ἡμφιεσμένος στολὴν βαθέως χρώματος, καὶ κωνοῦν λευκοστικτον λαιμοδέτην, ἀμελῶς δεδεμένον, ὅστις πίπτων ἐπὶ τοῦ στήθους, ἔκρυπτε τὸ ἡμισὺ τῆς ἐρυθρᾶς ταινίας του. Ἡ σταθερότης

καὶ ὑψηλοφροσύνη ἦσαν ἐζωγραφημένα ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἐκ δὲ τῶν ἐκφρα-
στικωτάτων ὀφθαλμῶν του ἔρρεεν ἡδύτης
ποταμός. Ἐμφύτως, καθ' ἣν στιγμήν
ἡ Σάρρα ἔριψε τὸ βλέμμα τῆς ἐπ' αὐτοῦ,
ὁ Πέτρος ἐστράφη. Οἱ ὀφθαλμοὶ του συν-
ήντησαν τοὺς τῆς ὡραίας Ἀγγλίδος.
Τοῦτο δ' ἐν ἐνὶ δευτερολέπτῳ. Ἐρυθρίσεν
ὄλιγον καὶ ἐστράφη βραδέως.

— Ὁ κύριος οὗτος εἶναι τῆς ἀκολου-
θίας σας, στρατηγέ; εἶπεν ἡ Σάρρα, ὑ-
ψηλοφώνως, ἵνα ἀκουσθῇ ὑπὸ τοῦ νέου.

— Εἶναι ὑπασπιστής μου, ἀπεκρίνατο
ζωηρῶς ὁ κόμης, νέος ἀξιολογώτατος,
διαπρεπέστατος, καὶ ὄν ἀγαπῶ ὡς υἱόν,
Ἐπιτρέψατε μίς Σάρρα, νὰ τὸν παρου-
σιάσω ὑμῖν.

— Ἐὰν τὸ ἐπιθυμήτε... εἶπεν ἡ Σάρρα,
ραθύμως.

Διὰ νεύματος ὁ κόμης προσεκαλέ-
σατο τὸν Σεβεράκ παρ' αὐτῆ. Συμπα-
θῆς, πλὴν κατηφῆς, ὁ νέος ἀξιωματικός,
προσεκλινάτο πρὸ τῆς μίς Ὀδοννορ...

— Ὁ κ. Πέτρος Σεβεράκ, εἶπεν ὁ κόμης,
εἰς τῶν διαπρεπεστέρων νέων ἀξιωματι-
κῶν, φέρων ἐπιφανέστατον ὄνομα ἐν τῷ
ἡμετέρῳ στρατῷ.

Ὁ Σεβεράκ ἐγένετο σκυθρωπότερος ἐπὶ
τῆ ὑπὸ τοῦ κόμητος δοθείσῃ ἀναμνήσει
περὶ τοῦ τόσῳ θρηνηθέντος πατρὸς του.
Ἡ Σάρρα ἐκίνησε βραδέως τὴν κεφαλὴν
ἀρκεσθεῖσα νὰ εἴπῃ: Χαίρω... Ἡ χεὶρ
αὐτῆς ὄμως, ἡ τόσῳ ταχεῖα εἰς τὰ shke
hands, ἔμεινεν ἀκίνητος. Θὰ ἔλεγέ τις
ὅτι τοῖχος ἐκ πάγου ἠγέρθη πρὸς στιγ-
μὴν μεταξὺ τῶν δύο τούτων ὄντων, ἅτινα
πρὸ μίας ὥρας, οὐδέποτε συνητήθησαν.
Ἡσθάνθησαν συγχρόνως καὶ ἀμοιβαίως
τὴν αὐτὴν σφοδρὰν ἀντιπάθειαν. Ὁ Σε-
βεράκ ἠγέρθη χαιρετίσας καὶ ἀπεσύρθη.
Ἡ Σάρρα ἠκολούθησεν αὐτῷ δι' εἰρωνι-
κοῦ βλέμματος τονθορῶσασα:

— Ἀντιπαθῆς!

— Ὀλίγον ἀγριος μόνον, ἔκρινε καλὸν
νὰ προσθήσῃ ὁ κόμης χαίρων μυχίως, ἐπὶ
τῆ τοιαύτῃ ἀντιπαθείᾳ ἐντυπώσῃ, ἣν προῦ-
ξένησε τῇ Σάρρα ὁ νέος φίλος του. Ἐγέ-
νετο ἀσυνειδήτως ἐγωῖστῆς.

— Ἀδιάφορον! προσέθηκεν ἡ Σάρρα.

Καὶ διὰ περιφρονητικῆς τῆς χειρὸς κι-
νήσεως, σημαίνουσης σαφῶς ὅτι ὁ κ. Σε-
βεράκ δύναται νὰ ἦ ὅ, τι ἀρέσκει αὐτῷ,
ὅπερ οὐ φροντῖς τῇ μίς Σάρρα, ἔλαβε
τὸν βραχίονα τοῦ ἀκτινοβολοῦντος ὑπὸ
χαρᾶς κόμητος, καὶ δι' ἐλαφροῦ ποδός,
κατηυθύνθη πρὸς τὴν πρῦμαν ἐφ' ἧς, ὑπὸ
μεγαλοπρεπῆ σκηνῆν, λαμπρῶς ἠύτρεπι-
σμένῃ τράπεζα ἀνέμενεν αὐτοὺς διὰ τὸ
ἀριστον.

Γ'

Ἡ παιδικὴ ἡλικία τῆς Σάρρας ὑπῆρξε
βραχυτάτη. Μητέρα ἔσχεν Ἀθιγγανίδα
τινὰ, ἐξ ἐκείνων, αἰτινες, μεταβαίνουσι
καθ' ὁμάδας, ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου τῆς
Ἀγγλίας μέχρι τοῦ ἄλλου, ὠραὶ ὑπὸ τὰ
ρουπαρὰ ράκη των, ἀναιδεῖς καὶ θρασεῖαι,
προτιμῶσαι ὄμως, ἐν τῇ γυναικειᾷ ὑπερη-
φανείᾳ των, τὴν κλοπὴν τῆς ἀκολασίας.

Τὸ κοράσιον μόνην στέγην ἔγνω τὴν ὑπὸ
ποικίλων συνερραμένων ρακῶν ἀποτελου-
μένην σκηνῆν, ὑφ' ἣν, καθυῦδεν ἡ μήτηρ
αὐτῆς, ἐν σωρείᾳ, μετὰ τῶν συντρόφων
τῆς. Αἱ μᾶλλον μεμακρυσμένοι ἀναμνή-
σεις αὐτῆς ἦσαν πλήρεις ἀνησύχων ὄρα-
μάτων. Ἀνεμιμνήσκτο ἀμυδρῶς καὶ ἀο-
ρίστως, ὅτι ἐβλεπεν ἀνδρας ἀπειλου-
μένους ἀμοιβαίως καὶ γυναίκας ἐπὶ σπιν-
θηροβόλων μαχαίρων κυβιστώσας. Εἶτα,
κατὰ τινὰς ἡμέρας, συνέβαινον μυστηριώ-
δεις τελεταί, ἄσματα δ' ἐν παραδόξῳ
ρυθμῷ ἀντήχουν, ὑπ' ὀρχήσεων μετ' ἀσε-
μῶν κινήσεων συνοδευόμενα. Περὶ τὸν
τράχηλον τῶν ὀρχηστρίδων χρυσαὲ ἐπλα-
τάγουν φλωρία, καὶ τύμπανον μέγα ἀγρίως
ἐκρότει ὑπὸ τὰς πυγμαῖς των, μεθ' ὧν ἤρ-
χοντο τοῦ πότου καὶ ἡ ἐορτὴ ἔληγε δι'
ὀργίων καὶ κραιπαλῶν, ἐν οἷς κτηνωδῶς
συμπεριφερόμενοι ἀλλήλοις ἐπιπτον ἐκτά-
δην, ἀνδρες τε καὶ γυναῖκες ἐπὶ πολυπο-
κίλων χρωμάτων τάπητος, ἀναίσθητοι
καὶ ὡσεὶ νεκροί.

Ὀφιαίτερον, γυμνόπους εἶχε διατρέξει
τὰς κονιορτώδεις λεωφόρους, δρέπουσα
ἄνη, δι' ὧν σχηματίζουσα δέσμας ἔρρι-
πτεν εἰς τὰ τυχόν διαβαίνοντα ὀχήματα,
ἵνα δωρηθῇ ὑπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς ἐποχουμέ-
νων νόμισμά τι, ὅπερ ἐκόμιζε τῇ μητρὶ
αὐτῆς κἀνίστρα πλεκουσῆ διὰ λίσγου ἐπὶ
τῆς κατωφρείας τάφρου.

Οὕτως ὠδοιπόρει ἄνευ παύσεως καὶ
ἀναπαύσεως μετὰ τῆς ὁμάδος τῶν Ἀθιγ-
γάνων, ὧν ἡ μήτηρ τῆς ἤμαλλον ἡ γυνή,
ἦν εἴθιζε ν' ἀποκαλῆ διὰ τοῦ ὀνόματος
τούτου, ἀπετέλει μέρος. Ἐσκηνοπήγουν δὲ
πρὸ τῶν πυλῶν τῶν πόλεων, ἐν τοῖς ἀ-
γροῖς. Ἐκαστος δ' ἐξ αὐτῶν, πρὸς τὴν
ἀμφιλύκην, διεσπείροτο πρὸς ἀναζήτησιν
κλάδων δι' ἄψιν πυρός, ὕδατος πρὸς πλῆ-
ρωσιν μεγάλου χαλκοῦ λέβητος ἐπ' ὧμου,
ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ὁμάδος φερομένου,
καὶ τέλος γεωμῆλων πρὸς ἔνθεσιν αὐτῶν
ἐν τῷ ζέοντι ὕδατι. Τὰ γεώμηλα ἐκλέ-
πτοντο ἐκ τῶν ἀγρῶν, ὁ δὲ ἀρχηγός ἐπε-
μελεῖτο ν' ἀφήνῃ ταῦτα ἡμίεφθα, ὅπως
ὄσι δυσπεπτότερα καὶ ἐπὶ πλείῳ χρόνον
παραμένωσιν ἐν τῷ στομάχῳ, τὴν ἀνια-
ρὰν πεῖναν αὐτῶν ἀπατῶντα.

Ἡμέραν τινα καθ' ἣν πρὸ τῆς θύρας
χαλκῆς τινός τοῦ χωρίου, παρ' ᾧ ἦλθεν
ὁ ἀρχηγός πρὸς ἐπισκευὴν τοῦ βλαβέντος
λέβητος, ἡ Σάρρα ἔπαιζε μετὰ τινος μεγά-
λου κυνός συντρόφου αὐτῆς προσφιλοῦς
ὄντος, μελανείμων τις κυρία κατῆλθεν ἐξ
ὀδοπορικῆς ὑπὸ δύο ὑπερηφάνων ἱππῶν
ἐξευγμένης ἀμάξης. Ἡ κυρία αὕτη ἔσθη
αἰφνης πρὸς τῆς Σάρρας, τὴν ἀνήγειρε,
τὴν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς, καὶ προσιδούσα
αὐτὴν γλυκερῶς καὶ μελιχίως, ἐδάκρυσεν.
Εἶτα ἀνοῖξασα ὠραίαν χρυσῆν θήκην ἐξῆ-
γαγεν ἐξ αὐτῆς πέμματα σακχαρώδη, ἅ-
τινα προσήνεγκε τῷ κορασίῳ. Πρῶτην ἠδῆ
φορὰν ἡ Σάρρα ἐγεύετο τοιοῦτου τεχνη-
τοῦ προτόντος. Ἡ μελανείμων κυρία βα-
θέως στενάξασα εἰσῆλθεν εἰς τινὰ πολυτε-
λοῦς ἐξωτερικοῦ οἰκίαν, ἧς θεράπων ἐν
μεγάλῃ στολῇ ἀνέφεξε σεβασμίως τὴν θύ-
ραν. Ἡ Σάρρα ἐπανέλαβε τὰ μετὰ τοῦ

κυνός παίγνιά τῆς, παρατήρησεν ὄμως
ὅτι ἡ κυρία ἐκείνη δὲν ἐπαύετο θεωροῦσα
αὐτὴν ἀπὸ τοῦ παραθύρου. Μετ' ὀλίγον
ἐξῆλθε, συνοδευομένη τὴν φορὰν ταύτην
ὑπὸ εὐσάρκου τινός κυρίου, ἔχοντος μορ-
φὴν καταπόρφυρον καὶ παλεύκους φαβο-
ρίτας, καὶ προσελθοῦσα πρὸς τὸ κοράσιον,
ἐθώπευσεν αὐτῆς αὐτὸ καὶ περάσασα τὴν
χεῖρα διὰ τῶν χρυσῶν τριχῶν τῆς μετὰ
πολλῆς τῆ ὠμίλησε φειλοστοργίας, ἀπο-
μάσσουσα τὰ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς
ἀναβλύζοντα δάκρυα διὰ τῶν παρεῶν τῆς
καταρρέοντα.

[Ἔπεται συνέχεια].

Ι. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κκ. Χρηστάκην Ι. Χρησιάδην, Δημ. Κουρούκην,
καὶ Κ. Γαλάτην. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαρι-
στοῦμεν. — κ. Παῦλον Κατσούλην. Ἐλήφθη δελτά-
ρίόν σας. Ἐχετε δίκαιον. — Α. Χατζηθανασίου.
Ἀπεστάλησαν. — κ. Π. Χριστοδοῦλου. Ἐλήφθη ἐπι-
ταγή. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γεωργ. Ἀλούπην. Ἀ-
πεστάλησαν. — κ. Ἄναστ. Ἀναστασιάδην. Ἐλήφθη-
σαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν — κ. κ. Γ. Δ.
Κατσίμπαν, Ζώνη Παπαθανασίου καὶ Ἰω. Χριστο-
φίδην. Διωρθώθησαν. — κυρίαν Ἀφροδίτην Στεργίου
καὶ κκ. Δ. Γερμανόν, Ἀλκιβ. Σπηλιάδην, Γεωργ.
Ἰεριμιάν καὶ Ἡλίαν Σ. Μούλην. Ἀπεστάλησαν. —
κ. Μιχαὴλ Βλαντίν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαρι-
στοῦμεν Ἐπιστολὴ ἀπεστάλη ταχυδρομικῶς. Τῷ
κ. Γ. ἐστάλησαν. — κ. Α. Ζάχουρον. Θὰ μᾶς ἐπι-
τρέψητε νὰ περιμένωμεν κάτι τι καλλίτερον.

Ε Ε Ε Δ Ο Θ Η Σ Α Ν

Παντολ. Α. Τσιτσεκλέους. Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ,
κωμῳδία ἔμμετρος εἰς πράξεις δύο. Ἐν Σύρῳ, τό-
ποις «Πατρίδας» 1890.

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλι-
ῆμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξω-
τερικῷ, ἐλευθερα ταχυδρομικῶν τελετῶν. — Ἐπίσης
προμηθευόμεν εἰς πάντα ὁμοιοδότητων βιβλίον, ἀρκεῖ
ἡ αἵτησις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Τὸ Φρούριον Σωμῶν δρ. 270 — Ἡ διδασκά-
λισσα μυθιστορία Εὐγενείου Σῶη δραχμ. 3,20 —
Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια ἤτοι Ἀπομνημο-
νεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ μυθιστορία
Maximilien Perrin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) δραχ-
μὰς 3,70 — Ὁ Ἀγνωστος τῆς Βελγελίλης, μυ-
θιστορία Π. Ζακὸν δρ. 2,70 Ὁ Ἰππότης Μάιος,
μυθιστορία Ponson de Terrail δρ. 2,70. — Ἡ Ἀ-
δελφοῦλα, μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμοι 2) δρ. 2,80
— Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου, μυθιστορία Piègre
Zaccone (τόμοι δύο) Δρ. 3,30. — Αἱ Κατακόμβαι
τῆς Ἰουλλῆς, μυθιστορία Η. Emille Chevalier
Δρ. 1,70 — Ἐθνικαὶ εἰκόνες, ποιήσεις ὑπὸ Γεωρ-
γίου Μαρτινέλη, Δρ. 1,70 Ἡ Φωνὴ τῆς Καρ-
διάς μου, λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμ-
πούρογλου. Λεπ. 70. — Ἀπαντα Ἰωάννου Ζαμ-
πελίου, (τόμοι 2) δρ. 8. — Ἀπαντα Διονυσίου
Σολωμοῦ δρ. 2,50. — Ἀπαντα Βηλγῶν δρ. 2. —
Ἡ Λύρα Ἀνδρέου Κάλθου καὶ ἀνέκδοτος ὕμνος
ὑπὸ Α. Μαρτελάου δρ. 1,20. — Βίος τοῦ Μωάμεθ,
μετὰ παραρτήματος περὶ Ἰσλαμικῆς θρησκείας
ὑπὸ Οὐασιγκτώος Ἰρβίνους δρ. 2. — Τελευ-
ταῖα ἡμέρα καταδίκου, ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκώ, δρ. 1.
Αἱ Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου δρ. 2,50 — Τὰ Μυ-
στήρια τῶν Χαρσμίων, κατὰ μεταφράσιν Κλεάν-
θους Τριανταφύλλου, δρ. 1,70 — Ἡ Ἑλμά, ἥτοι
σκηναὶ ἐν Ἀνατολή, (τόμοι 2) δρ. 2,20 — Τὰ
τέκνα τοῦ Γράν, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν. δρ. 4. —